

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 5.května
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:****U**čit člověka, který se nechce učit, je jako táhnout krávu na Mont Blanc.

Třeba ji tam i dotáhnete, ale co s krávou na Mont Blancu?

Nedávno jsem jen tak chtěl poučovat jednu velice socialistickou dámu, s australským univerzitním vzděláním, o socialismu, pro kterou je ten sociální cíl a přála by si australskou socialistickou republiku. Ano, bylo to na nic, pokus se nepovedl.

Paní slyšela, co chtěla, co se jí nehodilo, to odvrhla. Socialistický stát v předválečném Německu nebo v poválečném Československu nebyl pro ni socialismus, ale zcela něco jiného, jen ale neví co.

Když jsem se jí zeptal, kde je ten její kvetoucí socialismus, tak po chvíli uvažování navrhla Norsko, že by tam byl král, odmítala uvěřit. Bohužel takových lidí je kolem nás až neuvěřitelná spousta, tak se nesmíme divit, kam to všechno spěje.

Nezapomenu na TV pořad, kdy se reportér ptal kolemjdoucích na to, jestli souhlasí s imigrací z Afriky, oslovil asi deset lidí, všichni souhlasili, a když se jich ptal, jestli by u sebe ubytovali takového Afričanka tak všichni kývali, že jo.

Tak jim sdělil k jejich překvapení, že zrovna s ním je jeden takový Afričan, jenž se vedle něj hned objevil a najednou překvapení, kteří dříve souhlasili, jej u sebe ubytovat všichni otočili, měli hned výmluvy, že to zrovna nejde.

Tak je to se všemi socialisty.

Pokud se to nedotkne mne osobně či mojí peněženky, tak přivezte kohokoliv. Pokud to platí někdo jiný, tak kupte cokoli.

Řekli bychom si pomáhat.**SOCIALISMUS:****Kdy dojde písek na Saahaře**

Dalibor Matušinský 3. ledna 2025

Jakožto člověk, který rád cestuje a soukromě i pracovně se setkává s lidmi z různých zemí, často jsem u cizinců narazil na neschopnost pochopit základní vlastnost socialismu – nezvratné směřování k ekonomickému úpadku a

technologickému zaostávání. Zejména levicově přesvědčení idealisté ze západu velmi často zastávali někdy vyřčený, častěji ovšem nevyřčený, vždy však nezdolný názor, že zaostávání zemí tzv. východního bloku bylo způsobeno tím, že jsme socialismus dělali špatně, jelikož jsme zaostali východoevropané. Že jsme byli zaostali právě proto, že jsme praktikovali socialismus, zatímco před zavedením socialismu jsme byli zeměmi rozvinutými stejně, ba často více, než státy západní Evropy, to jim jaksi nedocházelo. (Dnes podobný názor zastávají i noví čeští komsomolci, pro které je doba

reálného socialismu historií vzdálenou stejně, jako pro nás druhá světová válka).

Kdepak. Chyba byla v našem nesprávném praktikování socialismu, zatímco oni, kdyby měli tu možnost, by jej dělali správně a vybudovali by ve své zemi, v Evropě, ba

i na celém světě ráj na Zemi, skutečný Eden mlékem, strdím a všeobecným blahobytem a štěstím oplývající. Jen mít tu příležitost.

A příležitost se skutečně naskytl. Jmenuje se Lisabonská smlouva, díky které se zákony jednotlivých členů EU musí přizpůsobovat rozhodnutí komise, která je, podobně jako papež, neomylná, navíc ovšem ještě mnohem moudřejší a pozhnanější. A jelikož volby do EU byly tradičně považovány za méně důležité, protože EU neměla tuto novou pravomoc a tak je voliči více méně ignorovali, ovládli evropské orgány směli budovatelé světlých zítřků a jali se dotacemi, regulacemi, nařízeními a podobnými nástroji přetvářet Evropu do podoby vysněné, sociálně spravedlivé a celý svět inspirující společnosti zalité sluncem.

Ale, něco se nějak zadrhlo. Očekávaný rozvoj a blahobyt se nedostavil, zato se začaly projevat negativní důsledky protlačovaných regulací, zákazů a příkazů. Přestože byl nový socialismus budován nikoli zaostalými neandrtálci z východu, nýbrž moudřími a nevýslovně schopnými intelektuály z vyspělého západu, začala se EU neúprosně stáčet k útesům zaostalosti a krachu. Povinné přimíchávání biopaliv do nafty nevedlo k čistému ovzduší

plného pestrých motýlů a prosyceného zpěvem šťastného ptactva, nýbrž ke žlutým monokulturám řepky, na kterých si hmyz ani jiní živočichové moc potravy nenašli a začali naprosto nezodpovědně vymírat. Nucený výkup elektřiny z tzv. obnovitelných zdrojů nevedl k ochraně přírody a levné energii ze Slunce, nýbrž k prudkému nárůstu ceny elektřiny a několikanásobným nákladům na budování přenosné soustavy. Povinné zateplování budov a vynucené energetické štítkování u nových staveb nedocílilo ničeho jiného než dalšího nárůstu cen bydlení. Začalo zdražovat úplně všechno, potraviny, služby, doprava, bydlení, na co jen oko pohlédne.

A nedosti na tom. Regulace průmyslu i služeb, zavedené moudrou komisí k ochraně soukromí, bezpečí a zdravotních návyků obyvatelstva neinspirovaly podlé země mimo EU k následování tohoto blahodárného kroku, kdepak, ty naopak zákeřně nechaly své firmy volně bádat a experimentovat s novými technologiemi, v důsledku čehož EU zmizel vlak pokroku v dálce jako vesmírná loď Enterprise po zapnutí warp pohonu. Mudrcové v evropské komisi nechápavě sledují import vysoce vyspělých technologií ze zemí ještě včera označovaných za rozvojové. „Musíme zavést nové dotace a regulace,“ zní z expertních komisí EU, neschopných přiznat si fakt, že právě tyto dotace a regulace Evropu do současné tíživé situace dostaly.

Ovšem skutečným majstrštykem EU je protlačování zeleného náboženství svatého Green Dealu. Během několika málo let tak dokázala těžce poškodit evropský průmysl, snížit jeho konkurenceschopnost a dovést na pokraj krachu i kdysi největší automobilku na světě, VW a s ní i desítky tisíc jejích subdodavatelů zaměstnávajících miliony evropských pracujících. Za nápad nepřekonatelné geniality považují pokutování automobilek, jejichž elektromobily nechtějí evropští zákazníci nakupovat. „Přikázali jsme ti vyrábět něco, co zákazníci nechtějí a oni to nekupují, mizero? Zničíme tě pokutami, zpátečníku!“ Dokonalé.

Jako bonus navíc poničila životní prostředí pokrytím zemědělské půdy FV panely, vystavením bariér větrníků, masakrujících ptáky a

netopýry a zamořením ovzduší zplodinami tepelných elektráren spalujících uhlí a mazut, vykrývajících nevyzpytatelné rozmáry počasí, které odmítá foukat a svítit tehdy, kdy to pečlivě zpracované expertní studie předpokládají a vyžadují.

Představitelé EU zcela očekávatelně odmítli přiznat chybu v systému či dokonce (pánbů odpusť takové rouhání) ve svém úsudku a stupňují chaotické pokusy uhasit rozhořivající se požár celoevropského krachu. Vyhlašují celní válku Číně, zaplavující kdysi technologicky vyspělou Evropu svými elektromobily, které sice nemají valný dojezd ani užitnou hodnotu, ale zato jsou výrazně lacinější, než elektromobily evropské, vyráběné v prostředí regulací a vysokých cen energie (a umožňují státním institucím v EU splnit povinnou kvótu nákupu elektromobilů za zlomek nákladů – že ty čínské elektrovozy nikam nedojedou, nevadí, on jimi nikdo jezdit nebude, jen je veřejné instituce musí povinně nakupovat a potom je klidně mohou nechat rezivět na parkovišti). Čína reaguje omezením dovozu evropského zboží, které je ovšem schopna nahradit vlastní produkcí – kdo v této celní válce vyhraje je předem jasné.

V naprosté křeči schvalují evropští byrokrati dohodu s Merkosur, státy latinské Ameriky, která má usnadnit přístup evropských průmyslových produktů (tedy těch prokletých aut se spalovacím motorem – mimo EU totiž patrně spalovací motory žádné emise nevytvářejí a proto je naprosto v pořádku je tam prodávat) na trhy zemí v jižní Americe a na oplátku přístup produktů z těchto zemí do EU. Maličký problém je v tom, že latinoamerický trh je již do značné míry obsazen konkurenčními produkty z Číny, která zde buduje vlastní výrobu nejen pro lokální trhy, ale zejména trh v USA a která má díky budování přístavů připraveny přepravní kapacity. A další maličký, ba nepostřehnutelný zádrhel spočívá ve výrazně levnější produkci zemědělských plodin v těchto zemích a jistotě zaplavení evropského trhu americkými potravinami, nezátíženými evropskými pravidly, regulacemi, omezeními a vysokými cenami energií.

Račte otočiti stránku

Pondělí 5. května

Vatikán chystá konkláve, je instalován komín na kouř Pákistán cvičně odpálil raketu A AfD podala žalobu kvůli označení za pravicově extremistickou
Předsedové německé konzervativní unie CDU/CSU a sociální demokracie (SPD) podepsali koaliční smlouvu, která bude základem práce příští německé vlády.
Prezident Pavel udělil Bílého lva belgickému králi Philippovi A Odbory chtějí přidat 7% na platech
Koalice Spolu, STAN a Pirátů v Praze je v krizi
Intersucho hlásí sucho na třetině území
U nás chladno a převážně zamračeno

Úterý 6. května

Bundestag zvolil Merze na druhý pokus německým kancléřem A Trump donutil Húsie kapitulovat
Fico hovořil o nové železné oponě, chystá se jet do Ruska A Kanadský premiér sdělil Trumpovi, že Kanada není na prodej
Rada České televize odvolala generálního ředitele Jana Součka A Soud zakázal podpis smluv k tendru na jaderné bloky s Korejci
Prezident Pavel zve šéfy sněmovních stran na poradě o bezpečnosti A Soud zamítl obstrukci Děti Země proti přehradě Nové Heřminovy
U nás slunný, docela chladný den, hodně foukal vítr

Středa 7. května

V Římě začalo konkláve, volí papeže
Německo bude odmítat migranty na hranicích
Dalších 17 mrtvých při střetech na indicko- pákistánské hranici A Slovenský Fico má problém s letem do Moskvy
Před 80 lety skončila válka v Evropě, vzpomínáme
Prezident Pavel signalizuje nesouhlas se smlouvou s Vatikánem A Starosta Řeporyj Novotný za hulvátství má jít na tři měsíce sedět, byl v podmínce
Milion chvilék demonstroval v Praze za slušnost
U nás chladno, pod mrakem, občas nepříjemný vítr

Čtvrtek 8. května

Američan Robert Prevost byl zvolen papežem, přijal jméno Lev XIV. A Není pravda, že kancléř Merz zpřísnil dohled na migraci, hlásí vláda
Německá kontrarozvědka zatím nebude brát AfD jako krajnice pravicovou stranu
Evropský parlament usnadní střílení vlků
V Praze demonstrovali stoupenci SPD
Vysoký český klérus se vyjadřuje k novému papeži
Prezident Pavel řekl, že Rusko se v něčem chová jako nacistické Německo A Umřel Jiří Bartoška (rakovina)
U nás krásný slunný den, chladno kolem 12°C

Pátek 9. května

Evropští ministři žádají zřízení speciálního tribunálu k Rusku A Fico při přehlídce stál Putinovi za zády
Německo se nevrátí k jaderné energetice
Leyenová chce „společné řešení migrace“
Prezident Pavel blahopřál novému papeži ke zvolení
Karlovarská ulice Moskevská má být Bartošková, žádá petice A Komunisté slavili 9. května osvobození
Elektrická koloběžka způsobila explozi v obytném domě v Ostravě
U nás krásný, ale chladný slunečný den

Víkend 10. – 11. května

Zelenskyj přijede do Turecka osobně jednat s Putinem
Papež Lev XIV. sloužil první nedělní mši. Varoval před třetí světovou válkou A Za loňským požárem nákupního centra ve Varšavě stálo Rusko, oznámil Tusk
Napětí mezi Indií a Pákistánem se po sobotní dohodě o klidu zbraní zmírňuje,
ANO získalo zatím nejnižší výsledek. Motoristé by se nedostali, říká průzkum A A dost, tuto zemi osvobodili Američané! Nerudová se znovu ozvala
V Brněnci na Svitavsku, v továrně kde Oskar Schindler zachránil před smrtí v koncentračních táborech během druhé světové války 1 200 Židů, otevřeli muzeum.
Turek a Lipavský si v televizi vjeli do vlasů. Padala slova o diktátu i jaderných zbraních

Pondělí 12. května

Zlaté meče a arabští koně. Saúdové přichystali Trumpovi pompézní přivítání
V Albánii vítězí vládnoucí socialisté. Chtějí do EU
Energetika, obrana, těžební průmysl. Trump podepsal kontrakt se Saúdskou Arábií za 600 miliard dolarů
Trump obnovuje zákaz transgender osob v armádě
Americký ministr zdravotnictví se s vnučaty koupal v kontaminovaném potoce
Ukrajina udělila poslanci Záčkovi řád Za zásluhy
Pavel vyhlásil termín sněmovních voleb. Příštího premiéra vybereme první víkend v říjnu
Česko trápí extrémní sucho. Řekami teče jen zlomek obvyklého množství vody

Evropská banka pro obnovu a rozvoj zhoršila výhled růstu české ekonomiky

Úterý 13. května

„Nejchudší prezident světa“ Mujica zemřel ve věku 89 let podlehl rakovině A Účast Trumpa a Putina na jednání v Istanbulu je otevřená
Varšavský primátor je favorit chystaných prezidentských voleb A Na linii mezi Indií a Pákistánem je snad klid
Hamás propustil amerického rukojmích
Polsko uzavře ruský konzulát v Krakově
Rezident Pavel se přimlouvá za obrannou spolupráci Evropy A Začalo Pražské jaro
Vědci zjistili, že 20 % pijáků vypije 2 / 3 chlastu
Intersucho varuje před pokračujícím suchem

Středa 14. května

Orbánovi se nelíbí, jak Ukrajina přistupuje k jednání o vstupu do EU A Trump ruší sankce proti Sýrii
EU se chystá zpřísnit sankce úproti Rusku
Fico tvrdí, že se chystá další atentát
Vměšování EU do jednání Česka s Koreou není právně závazné A Koalice SPOLU zahájila předvolební tour
Ministr Lipavský pokládá za vměšování ruský požadavek vyšetřit poškození pomníku
Pokrokové novinářky z ČT a Seznam zpráv dostaly ceny
Turek přiznal, že dvoustovkou jel po české dálnici

Čtvrtek 15. května

Šéf NATO čeká pozitivní krok od Ruska
Ještě se neví, kdy začnou v Istanbulu jednání o válce
Írán je snad připraven podepsat jadernou dohodu
V Polsku sílí protiukrajinské nálady
Vychází najevo, jak Bílý dům lhal o Bidenově zdraví
Prezident Pavel se setkal s představiteli parlamentních stran A Někdo tráví divoce žijící vlky
SPD u prezidenta kritizovala posilování obrany
Lipavský konstatuje, že se vztahy s Čínou revidoval
Ochladilo se. Na horách začalo sněžit

Pátek 16. května

Trump nabízí, že udělá z Gazy zónu svobody
V Istanbulu začalo jednání zástupců Ukrajiny, Turecka a USA A Rusko trvá na nároku na soše Koněva
Německý ministr vnitra objevil, že migrace ohrožuje stabilitu Německa A Ukrajina přišla o stíhačku F16
Termín voleb je 3. a 4. října, začala oficiální kampaň
Fiala konstatoval, že Rusko nemá zájem o mír
94 procent devětáček se dostalo v prvním kole na SŠ
Motoristé vyrážejí na volební tour

Víkend 17. května – 18. května

Trump se má setkat s Putinem a jednat o válce
Izrael zahájil operaci v Gaze
V moskevském metru obnovili reliéf se Stalinem
Polsko volí prezidenta A STAN vsadil na progresivní kartu, v menu nechybí LGBT ani euro
Prokurátor ICC Khan je podezřelý ze sexuálních deliktů
Nákaza ebolou se nekoná, byl to planý poplach
Zjistilo se, že CERMAT vnesl zmatek to maturity z matematiky A Na Sněžce zuřil orkán

Dokončení z předchozí první strany

Pokud si zemědělec v EU, pro kterého představovala nekalou konkurenci pšenice z válkou ničené Ukrajiny, spočítá, jakou konkurenci pro něj bude znamenat produkce jen takové Brazílie nebo Argentiny, musí se mu zatmít před očima.

Evropský levicový budovatel vysněné ideální společnosti nechápe, proč francouzští či španělští zemědělci protestují a blokují silnice ve snaze naplnění smlouvy s Merkosur zabránit. Vždyť se přece snaží pomoci evropským automobilkám, ne?

Neschopnost přiznat si selhání socialistického plánování a fanatické lpění na Green Dealu vede evropské politiky k vytloukání klínu klínem - a ty klíny rychle docházejí. Pokud použijí porovnání s vývojem v někdejší CSR, pak ta měla ještě v roce 1968, dvacet let po nastolení socialismu, životní úroveň srovnatelnou s Rakouskem. Po dalších dvaceti letech byl stav neporovnatelný.
Lisabonská smlouva byla podepsána před 15 lety. Ještě pět let to EU vydrží. Pak přijde ekonomický kolaps.

Stejně jako v tom starém vtipu: Co by se stalo,

kdyby byl zaveden na Sahaře socialismus? Pár let nic a pak by došel písek. Nám ten písek už dochází.

Určité rozdily mezi tím starým, Moskvou řízeným a novým, Bruselem vnucovaným socialismem přece jenom jsou. V EU nejsou (zatím) zakázány politické strany, které ideologii zeleného socialismu nepodporují. Jsou označovány za ultrapravicové, populistické a vůbec fuj, jednotliví jejich představitelé občas čelí více či méně účelovému trestnímu stíhání, ale samotná jejich existence a možnost kandidovat ve volbách je doposud zachována. Není zakázáno vycestovat za hranice – tuto možnost si sice minimálně naše vláda vyzkoušela během Covidu, ale podle nálezu Ústavního soudu je takový zákaz nezákonný. Kritika EU a jejích orgánů není nijak trestána a není zakázána. Neexistuje cenzura, s malou výjimkou některých webů, které jsou ovšem zaměřeny výlučně na podporu útočných ambicí Ruska. Neexistují zákony fakticky omezující lidská práva.

Ale je zde i jeden negativní rozdíl. Ti východoevropští budovatelé socialismu a komunismu se snažili, pravda neúspěšně, jak to už v socialismu bývá, ale přece jen snažili zlepšovat životní úroveň lidí. Dosáhnout nízkých cen energií, efektivnější výroby zboží, dostupných cen potravin. Že se jim to ve většině případů nepovedlo, bylo důsledkem neodstranitelných vlastností socialistické ekonomiky, nikoli jejich cílem. Nikdy nikoho z vládců komunistického bloku nenapadlo zavádět opatření, jejich hlavním účelem bylo zhoršit životní úroveň jeho poddaných. To nám přinesl až socialismus bruselský. Teprve ten se snaží cíleně zdražit nebo úplně zakázat některé druhy produktů a služeb, aby si je lidé nemohli dovolit. Teprve ten se ve jménu vyšších ideálů zeleného náboženství rozhodl obětovat životní úroveň lidí, počínaje obyvateli Evropy. Teprve ten, zřejmě vycházející z potlačované protestantské víry, touží po sebeobětování, potřebuje se kát, padnout na kolena pod tíží neodčinitelného prvotního hříchu, šlehat se po zádech důtkami a slepě následovat příkázání svých náboženských dogmat, bez ohledu na následky.

Jak zaznělo ve Vlácilově Údolí včel (volně parafrázováno):

- Ale to pak lidé vymřou.
- Ať vymřou! Zůstanou andělé. Nikdo z lidí je neviděl a přesto slyším tlukot jejich křídel. Jsou tu! Mezi námi mnichu. Musí tu být! Jinak bychom žili pořád ve tmě jako pohani, jako psi.

A anděly bude EU nutně potřebovat. Ti se naštěstí obejdou bez pozemských statků a neprodukují žádný CO2.

Lidé jsou totiž hrozně otravní. A proto po zásluze skončí tam, kam je evropská komise vede.

V pekle.

Miroslav Korecký poslal :

Vicepremiér za TOP 09 Vlastimil Válek přijal ukrajinskou první dámu ve folklorní rubáše, vyšívance. Na sítích za to sklídil zlá slůvka, jako zda bude i delegaci z Nové Guineje přijímat nahý s penisem v tykvičce ze stromu kalaba. Přitom Válek odložením společenského oděvu pouze nechtěl Olenu Zelenskou přivést do rozpaků, když její muž jezdí po světě jen v maskáčích nebo montérkách.

Byl to frajer, komentoval úmrtí s. Bartošky soudruh generál, rozvědčák a prezident Pavel

V Levoči je svetový unikát: busta od Donatella. Bola aj v polepšovni, kde jej dievčatá nakreslili očné linky

Jana Močková

Busta zobrazuje Ceciliu Gonzagovú. Foto – P. Župník
Keď Mária Novotná začínala v 80. rokoch ako mladá historička umenia pracovať v Spišskom múzeu v Levoči, dostala za úlohu spracovať časť zbierky.

Narazila v nej na mramorovú bustu mladej ženy s nápisom Ceciliae Gonzagae Opvs Donatelli. Usúdila, že s najväčšou pravdepodobnosťou to bude kópia z 19. storočia slávneho renesančného sochára, a viac sa ňou nezaoberala. Odvtedy bola v depozitári.

Je v ňom dodnes. Už však nie ako kópia neznámych autora, ale s najväčším predpokladom ako dielo jedného z najslávnejších umelcov v dejinách, renesančného sochára Donatella (1386 – 1466).

Ešte v 70. rokoch sa s ňou pritom zabávali dievčatá v „polepšovni“ v Spišskom Hrhove.

Busta z mramoru zobrazuje Ceciliu Gonzagovú z mantovského vládnuceho rodu Gonzagovcov. Vytvoril ju s veľkou pravdepodobnosťou Donatello v polovici 15. storočia. Foto – Peter Župník

Nikto by takú dobrú kópiu neurobil

Za mimoriadne vzácnym objavom je historička

Posledný transport politických väzňov, ktorý si nikto nepripomína

Skvelá Monika Vatrálová napísala dnes pre Aktuality mimoriadne dôležitý článok a text (ktorý som objavila až v tejto nočnej hodine) – myslím, že jeden z najdôležitejších textov, ktoré vyšli a vyjdú k blížiacemu sa 80. výročiu konca druhej svetovej vojny.

O transporte plnom niekdajších demokratických odbojárov - zamestnanci kníhkupectva Justícia s jeho spolumajiteľom Oldřichom Seilerom, národohospodár Jozef Országh alebo Alžbeta Sadloňová, ktorá na Myjave pomáhala prenasledovaným z Protektorátu pri útekoch pred gestapom. Citujem aspoň časť:

"Nikto neprežil, nik ich nepripomína
Z Bratislavy koncom vojny odišli do Mauthausenu dva transporty s politickými väzňami. Prvý, vypravený ešte 19. februára 1945 cez Petržalku, tvorila kolóna krytých nákladných áut. Pri rakúskom meste Melk ho omylom zbombardovali americké lietadlá, ktoré si ho pomýlili s vojenským konvojom. Mnohí väzni zomreli, ale väčšia časť z nich prežila nielen nálet, ale aj samotný koncentračný tábor. O svojom osude mohli podať svedectvo, a tak je transport v povedomí.

Pomohol aj fakt, že v ňom bolo viacero významných bratislavských komunistov. Presadili, aby sa na pamiatku ich padlých spoluväzňov postavil aj pamätník na Slávičom údolí.

Príbeh druhého transportu pre verejnosť zomrel spoločne s väzňami. Nielenže nemá pamätník, ale väčší záujem oň neprejavili ani historici či médiá.

Preto Ludovít Sabadoš trávi dôchodok aj tým, že sa snaží zistiť podrobnosti o transporte a zistiť mená všetkých obetí.

Bol by tiež rád, keby obeť „zabudnutého“ druhého bratislavského transportu do Mauthausenu mali svoj pamätník.

„Znamenalo by to pre mňa všetko. Satisfakciu,“ priznáva.

Vydavateľ:

Myslím, že je dôležitejšie zistiť mená organizátorov tohto transportu. Všetky mená

Robert Fico odletel vládnym špeciálom do Moskvy

8,5,2025 - Informáciu potvrdilo ministerstvo vnútra.

Predseda vlády SR Robert Fico (Smer-SD) odletel vo štvrtok popoludní špeciálom letky Ministerstva vnútra (MV) SR do Moskvy. Pre TASR to potvrdil hovorca MV Matej Neumann.

Podľa údajov z radarov vládnym špeciálom zamieril do Ruskej federácie cez Maďarsko a Rumunsko.

Pôvodná trasa sa musela meniť, Fico v stredu (7. 5.) oznámil, že Estónsko nedovolí slovenskému vládnemu špeciálu prelet cez svoje územie. Premiér to označil za úmyselný pokus zmariť jeho návštevu Moskvy, kde sa má zúčastniť na oslavách 80. výročia ukončenia 2. svetovej vojny.

Fico má absolvovať počas návštevy Moskvy okrem stretnutia s ruským prezidentom Vladimirom Putinom aj bilaterálne rokovania s čínskym prezidentom Si Ťin-pchingom, brazílskym prezidentom Luizom Ináciom Lulom da Silvom a generálnym tajomníkom Komunistickej strany Vietnamu To Lamom.

Sme národ, ktorý je jasne protifašisticky orientovaný, vyhlásil Robert Fico

TASR 8.5.2025 - Slovenské národné povstanie (SNP) nám dáva príkaz, že nemôžeme zostať pri oslavách 80. výročia konca druhej svetovej vojny neutrálni. Pretože SNP nám prikazuje, že sme národ, ktorý je jasne protifašisticky orientovaný. Skonštatoval to premiér Robert Fico (Smer-SD) vo svojom príhovore počas celoslovenských osláv 80. výročia víťazstva nad fašizmom v Piešťanoch. Zdôraznil tiež, že si musíme vážiť všetkých, ktorí sa postavili proti fašizmu a tento príkaz je súčasťou základného piliera našej štátnosti.

Podľa premiéra je potrebné vzdať úctu všetkým spojencom, ktorí bojovali v druhej svetovej vojne proti fašizmu.

„Aj preto bolo treba navštíviť Normandiu, kde v roku 1944 došlo k vylodeniu. Navštívil som tiež Arlingtónsky cintorín v Spojených štátoch amerických, ktorý je okrem iného spojený aj s

úžasnými príbehmi slovenských vojakov. S radosťou navštívim aj pamätník letcov britského kráľovského letectva a poďakujem tak slovenským, ale aj českým letcom, ktorí boli jeho súčasťou. Toto sú všetko príbehy, na ktorých nám záleží a ku ktorým sa hlásime,“ uviedol Fico.

V príhovore pripomenul 60.000 vojakov Červenej armády i 10.000 príslušníkov rumunskej armády, ktorí položili život na území Slovenska.

„Nepozerať na padlých, na obeť druhej svetovej vojny, na vojakov Červenej armády cez prizmu súčasnosti. Pozerať sa na nich tak, akí tu boli v rokoch 1941 až 1945. Čo majú ľudia, ktorí mali vtedy 19, 20, 21 rokov a zomierali pri oslobodzovaní Slovenska, spoločne s tým, čo sa deje teraz? Nedovoľme vymazať túto pravdu,“ skonštatoval premiér.

Venoval sa aj aktuálnej situácii

Vo svojom príhovore sa venoval aj aktuálnej situácii v Európe. Podľa jeho slov je šokujúce, s akou ľahkosťou sa dnes hovorí o vojne a 800 miliardách eur, ktoré chce Európa vynaložiť na zbrojenie.

„Mali by sme porozmýšľať o tom, aká nová železná opona vzniká a nespočíva len v tom, že chceme vytvoriť obrovskú vojenskú silu, ale aj v nezmyselných rozhodnutiach, ako je to, že treba zastaviť prísun akýchkoľvek energií z východu na západ. Len v prípade atómových elektrární na Slovensku to môže znamenať obrovskú katastrofu pre slovenské hospodárstvo a pre celú krajinu,“ zdôraznil Fico.

Premiér tiež pripomenul, že Slovensko chce aj naďalej robiť suverénnu zahraničnú politiku na všetky štyri svetové strany.

„Aj zajtra, ak sa mi podarí navštíviť Ruskú federáciu, ma čakajú bilaterálne stretnutia s čínskym prezidentom, s brazílskym prezidentom, s najvyšším predstaviteľom Vietnamu, toto je suverénna zahraničná politika. Neželám si ani železnú oponu a neželám si ani žiadnu vojnu. A cez tú železnú oponu, ktorá už dnes existuje, podávame ruku všetkým tým, ktorí majú záujem s nami priateľsky a hospodársky spolupracovať. Hlavne však cez túto už existujúcu železnú oponu zo Slovenska podávame ruku všetkým potomkom tých, ktorí zomreli pri oslobodzovaní Slovenska a všetkým, ktorí zomreli, aby sme si 8. mája mohli na celom svete pripomínať výročie konca druhej svetovej vojny,“ dodal Fico.

Čurillovci sú stále chránenými oznamovateľmi, tento status podľa zákona zaniká iba za určitých okolností

Status chráneného oznamovateľa má preventívne chrániť oznamovateľov pred konaním zamestnávateľa. Martin Šálek 08. 05. 2025

„Status chráneného oznamovateľa podľa zákona zaniká iba za určitých okolností. Napríklad, ak sa oznamovateľ vzdá ochrany, skončením alebo zánikom pracovnoprávného vzťahu, po troch rokoch od skončenia trestného konania, ktoré začalo na základe oznámenia alebo ak sa preukáže, že podanie oznámenia nebolo konaním v dobrej viere, prípadne odsúdením chráneného oznamovateľa za trestný čin krivého obvinenia, krivej výpovede alebo krivej prisahy,“ vysvetlila Znášiková.

Terezínský prach

Jiří Peňás Echo

Z Prahy do Terezína to vlakem netrvá déle než dvě hodiny. Autem ještě míň, ale historie spojila Terezín s vlaky, i když tam žádné nádraží není. To až dva roky před koncem války postavili židovští vězni ze stanice Bohušovice nad Ohří do terezínského ghetta vlečku. Zůstaly tam po ní zbytky kolejí a na místě, kde končilo překladiště, domek s bronzovým reliéfem. Ty koleje se tam nepostavily kvůli pohodlí, ale kvůli větší efektivitě transportů a také proto, že když Židy odváželi z Terezína na východ, tak aby to budilo méně pozornosti a rozruchu, než kdyby šli pěšky těch pár kilometrů po cestě.

Já jsem teď v Bohušovicích vystoupil, se mnou ještě asi čtyři cestující. Nádraží je už pár let zabalené do zateplovací krabice, která zcela setřela autentickou ošklivost stanice, díky níž si bylo možné aspoň trochu představit, jak to tehdy bylo. Jak asi? Vlak zastavil a lidé se vyhrnuli ve zmatku na nástupiště, ať přijížděli odkudkoli (v Praze z Holešovic od Veletržního paláce), byli vyčerpaní, otřesení, zvláště starší lidé jako omráčení. A všichni vyděšení, ale možná také zvědaví, co se bude dít a jaké to bude.

(...)

Edelsteinovi bylo čtyřicet, mnoho českých Židů ho znalo jako předválečného funkcionáře židovských spolků a organizací, dnes by se řeklo aktivistu sionistického hnutí v Československu. Jakob Edelstein byl člověk diplomacie a vyjednávání, muž zcela pacifisticky a demokraticky založený, od pohledu dobrák s kulatými brýlemi a s rysy vhodnými pro antisemitské karikatury. Několikrát týdně se stýkal s

Němci, vždycky se mu předtím udělalo špatně, zbledl, musel na toaletu, pak se upravil a šel vyjednat. Když přijížděly transporty, což bylo zhruba dvakrát týdně, chodil je „vítat“ na bohušovické nádraží. Pohled na pohublého tloušťáka Edelsteina možná některé vyplašené Židy na chvíli uklidnil, že přece jenom jsou mezi svými, že to nějak půjde. Také Edelstein nejdřív doufal, že to nějak půjde. Vlastně dlouho v to doufal.

O Edelsteinovi napsala vynikající knihu Ruth Bondyová, izraelsko-česká spisovatelka, překladatelka, novinářka. Do Terezína ji poslali jako osmnáctiletou, na podzim 1944 ji odvezli do Osvětimi, kde ji zachránilo, že Němci potřebovali otroky na odklizení trosk ve vybombardovaném Hamburku, konec války přežila s tyfem v Bergen-Belsenu... To jí bylo dvaadvacet a život začínal. O sobě napsala biografii, která se jmenuje Víc štěstí než rozumu. Překládala z češtiny do hebrejštiny: Haškova Švejka, Poláčka (toho znala z Terezína), Vančuru, Viewegha... Opravdu úžasná žena. Mě s ní seznámil Tomáš Pěkný, můj mentor a přítel, který knihu Jakob Edelstein (25. července 1903 Horodenka, Halič, býv. Rakousko-Uhersko (dnes Ukrajina) – 20. června 1944 Auschwitz) editoval pro nakladatelství Sefer, kde vyšla v roce 2001. Myslím, že to je základní kniha o židovské tragédii a o osudu Židů v Čechách a ve střední Evropě.

(...)

Edelstein a jeho přátelé manévrovali se zavazanýma očima ve velmi těsné kleci. Byli vydáni úplně do rukou svého nepřítele: ten mohl všechno, oni nic. Zbývala pouze taktika, riskantní diplomacie, silné nervy a zdržování. „Bojujeme o čas,“ odpovídal Edelstein na výtky, že spolupracuje s Němci. Jejich nejsilnější karta byla, že se snažili přesvědčit nacistické úřady o užitečnosti „produktivního ghetta“ pro válečné hospodářství. Tedy že budou Němcům užiteční mnohem víc tady, než když je pošlou někam na východ. Jenže nacistické „priority“ byly jiné a ani hrozba válečného zhroucení nezabránila v uskutečnění jejich hlavního plánu: zabít všechny Židy, vyhladit celý židovský národ.

Nejspíš to tušili i oni, ale nedovedli si to představit. Chovali se proto v beznadějně situaci tak, jako by se dalo něco dělat. Tedy zachránit možnost, že se s Němci půjde dohodnout a že bude možné se situaci – zajisté hroživé – přizpůsobit. Celá terezínská židovská tragédie byla vlastně o tom, že Židé se chovali, jako by pokračoval svět před existencí táborů smrti, zatímco Němci již náleželi nové éře, v historii lidstva zatím neznámé: éře, v níž jsou továrny na smrt nejen možné, ale už se v nich pracuje. (...)

Václav Morávek

Eduard Stehlik

V aleji topolů na Prašném mostě v Praze 6 kdysi stával malý pomníček. Byl jednou z prvních vojenských památek, které si vybavuji ze svého dětství. Tatínek tehdy působil na Vysoké škole chemicko-technologické a občas mě brával sebou do práce. V přestávkách mezi přednáškami a semináři, které vedl, jsme se spolu procházeli v okolí dnešního Vítězného náměstí a často jsme zašli až nahoru na Prašný most. Tam mou pozornost jednoho dne upoutal žulový kámen s nápisem oznamujícím, že zde 21. března 1942 padl v boji s gestapem hrdina štábní kapitán Václav Morávek. Dodnes si pamatuji, jak mi tehdy tatínek vypravoval jeho příběh. Příběh o statečném muži bojujícím s gestapem nejen tvrdě a neúprosně, ale i s humorem, který mu byl po celou dobu jeho života vlastní. Jsem rád, že dnes, kdy uplynulo třiaosmdesát let od jeho hrdinské smrti, mohu o tomto mimořádném vojákovi vypravovat já Vám.

Václav Morávek spatřil světlo světa 8. srpna 1904 v Kolíně v rodině středoškolského profesora Josefa Morávka a jeho manželky Jaroslavy, rozené Muzikové. V letech 1915-1923 studoval na státním reálném gymnáziu v rodném městě, kde v červenci 1923 odmaturoval. Na podzim téhož roku se stal frekventantem Vojenské akademie v Hranicích, z níž byl 14. srpna 1925 slavnostně vyřazen v hodnosti poručíka dělostřelectva. Bezprostředně poté byl přidělen k olomouckému dělostřeleckému pluku 107, u kterého strávil většinu své

vojenské kariéry. Celoživotní láska ke koním ho však přivedla i do pardubického Vojenského jezdeckého učiliště, kde v letech 1931-1933 úspěšně absolvoval jak vyšší jezdecký kurs, tak i jezdeckou školu. Po jejím ukončení se v červenci 1933 vrátil zpět do Olomouce, kde se stal velitelem remontního oddělení 7. polní dělostřelecké brigády a v této funkci působil až do okupace.

S osudnými mnichovskými událostmi na podzim 1938 a následnou okupací ČSR se Václav Morávek nikdy nesmířil. Na jaře 1939 se proto pokusil u Moravské Ostravy o ilegální přechod hranic do Polska, avšak neuspěl. Vrátil se proto do rodného Kolína a ve spolupráci s plukovníkem Josefem Buršíkem se podílel na vybudování ilegální divize Obrany národa „Pribina“. V jejím štábu byl Morávek zařazen jako její zpravodajský důstojník a mezi jeho úkoly patřily i časté cesty do Prahy, kde se setkával s představiteli Zemského velitelství Obrany národa – Čechy a na konci podzimu 1939 zde navázal kontakt i s podplukovníky dělostřelectva Josefem Balabánem a Josefem Mašínem, s nimiž vytvořil dnes již legendární odbojovou skupinu „Tři králové“.

Jejich rozsáhlá odbojová činnost však nemohla ujít pozornosti gestapa, a tak musel Václav Morávek před hrozcím zatčením přejít do ilegality. Vzhledem k jeho neohroženosti a vysoké inteligenci navázal na jaře 1940 na naší vojenské zpravodajské služby ve Velké Británii úspěšně kontakt s předválečným agentem čs. zpravodajské služby Paulem Thümmelem (agent A-54), jenž tou dobou působil v Praze jako vysoký představitel Abwehru. Tím se Morávek stal z pohledu Londýna jednou z nejdůležitějších postav domácího odboje.

Pro oba Morávkovy nejbližší spolupracovníky se stalo osudným jaro 1941. Nejprve padl 22. dubna 1941 do léčky gestapa podplukovník Balabán a 13. května 1941 byl zatčen i podplukovník Mašín. Toho dne přepadlo gestapo byt v Nuslích, ze kterého právě Mašín, Morávek a radiotelegrafista František Peltán vysílali. Mašín, který kryl ústup svých druhů palbou, padl do rukou gestapa. Morávkovi s Peltánem se podařilo ze třetího patra uprchnout oknem (spustili se po ocelovém lanku, přičemž Morávek tehdy přišel o levý ukazováček). Přes ztrátu nejbližších kolegů obnovil Morávek rádiové spojení s Londýnem, a i nadále pokračoval v činnosti. Gestapo mu přitom bylo neustále v patách a v závěru roku 1941 se mu ho málem podařilo dopadnout. V noci z 19. na 20. prosince 1941 postupně obsadilo dvě desítky ilegálních bytů, jejichž adresy získalo v průběhu rozsáhlého zatýkání. V posledním z nich, v Karlově ulici 25, narazilo osmičlenné zatýkací komando na Morávka. Tomu se sice podařilo z obklíčení prostřílet, avšak na místě zůstala vysílačka, šifrovací kniha, seznamy důvěrníků pražského gestapa i další materiál.

Do roku 1942 tak Václav Morávek vstupoval bez prostředků i spolupracovníků. Od 29. prosince 1941 však již v protektorátu působila skupina SILVER A z Velké Británie, která obdržela jako jeden ze svých hlavních úkolů navázání spojení s Otou, jak znělo jedno z Morávkových krycích jmen. Přes mimořádné nasazení se jí však s ním podařilo navázat kontakt teprve na počátku března 1942, tedy jen několik dnů před jeho smrtí.

Pokračuje na další straně.

Události již tou dobou začaly nabírat nezadržitelný spád.

Dne 22. února 1942 byl v Praze zatčen Paul Thümmel, který byl usvědčen ze spolupráce s čs. odbojem. Po slibu, že gestapo přivede na Morávkovu stopu, byl 2. března 1942 propuštěn a nakonec prozradil, že má na 20. března 1942 smluvenu schůzku s Morávkem. Ten se však na ni nedostavil a Thümmel byl proto opětovně zatčen. Gestapu se však podařilo zjistit, že k dalšímu setkání má dojít již 21. března 1942 v okolí Prašného mostu.

Sled událostí onoho osudného dne nebyl dosud zcela uspokojivě objasněn. Víme však, že se v pozdních večerních hodinách strhla poblíž místa plánované schůzky přestřelka, v níž štábní kapitán Václav Morávek padl v hrdinném boji s přesilou gestapa. Odešla v něm legenda našeho domácího odboje, vlastenec a hrdina, muž, který proslul výrokem: „Věřím v Boha a své pistole!“
Čest jeho památce!

Jo, tak to chodí, jo, tak to chodí, jo tak to chodí, mezi imbecilama!

Tož, už 5 měsíců, v pařížském divadle „Gaité Lyrique“, skvotují migranti z Afriky... Divadlo teď poslalo radnici dopis, že už situaci nezvládá a končí... rvačky, násilí, drogy, špatné hygienické podmínky a jak to celé vzniklo?

"Vše začalo 10. prosince 2024. Pod názvem „Redesign přijímání uprchlíků ve Francii“ divadlo oznámilo, že v ten den nabídne bezplatný vstup africkým migrantům. Přišli... a pak odmítli opustit divadlo. Dnes jich tam je cca 1000"...

P.S. Jen se potutelně usmívám...

https://www.lemonde.fr/societe/article/2025/02/28/occupation-de-la-gaite-lyrique-on-est-arrive-au-bout-de-ce-que-l-on-peut-humainement-faire_6570349_3224.html

Hlasy Čechů a Slováků v Austrálii

čtrnáctideník vydávaný v Austrálii exulantem Petrem Radou

Nadstranický časopis založil, vydával a redigoval básník a textař Petr Rada (autor textu známé písně Modlitba pro Martu, která se stala jedním ze symbolů odporu proti sovětské intervenci v roce 1968 a sametové revoluce v roce 1989) v roce 1980, poslední číslo vyšlo v roce 1991.

Od počátku tištěný časopis navazující na zaniklý časopis *Hlas domova*, jehož obsahem byly komentáře mezinárodní situace, informace o české komunitě v Austrálii a českých exulantech ve světě a také studie o významných událostech českých a světových soudobých dějin. Mezi přispěvatelé patřili **Stanislav Berton, Karel Halla** (pod pseudonymem Kajetán Halasa), **Stanislav Hofírek, Petr Hrubý, Josef Kalvoda, Ivan Medek, Jindřich Nermut**. Po roce 1989 v obsahu výrazně převážila témata o politickém vývoji v ČSFR.

Časopis spojoval rysy kulturně-politické revue a informačního krajanského zpravodaje. První číslo vyšlo v dubnu 1980 ve vydavatelství *Czechoslovak Publishers*, od č. 22/1982 vydávalo *P&P Studio*. Redaktorem byl básník a textař **Petr Rada**. Poslední doložené číslo 5/1991, dále list zřejmě nevycházel. V komentářích i zpravodajství se časopis zabýval situací v Československu (rubrika *Československo ve zkratce*), po roce 1989 materiály o politickém vývoji v ČSFR výrazně převážily. V 80. letech

komentáře k mezinárodní situaci i vývoji v českém exilu. Informace o české komunitě v Austrálii v rubrice *Stalo se v Melbourne*, v *Sydney*, v *Canbeře*, další pravidelné a příležitostné rubriky *Sokolská hlídka*, *Filatelistická hlídka*, *Odtud a odjinud* (drobné zprávy z Austrálie ti ze světa), *Sport* (zejména výsledky čs. sportovců ve světě, domácí vrcholné ligové soutěže; redigoval **Karel Janovský**) aj. Soukromá inzerce v rubrice *Malý oznamovatel*. Příspěvky mj. **Marcela Čechová, Kajetán F. Halasa** (vl. jm. **Karel J. Halla**), **Jiří Hodač, Stanislav Hofírek, Petr Hrubý, Jan Jirásek, Ivan Medek, Stanislav Moc** (povídky), **Aleš Nebeský, Jindřich Nermut, Jan Plavec, Petr Rada, Jožka Staněk, Josef A. Vaněk** aj. V roce 1983 literární příloha.

Do č. 21/82 jako vydavatel uváděn Czechoslovak Publishers se sídlem v Box Hill, od č. 22/82 změna vydavatele na P&P Studio, od r. 1986 změna sídla vydavatele na Seven Hills, od č. 16/86 na Blacktown. Od č. 7/90 zmiňována též existence pražské redakce, od č. 10/90 uváděna jako její sídlo Praha.

Literatura:

- Hlasy Čechů a Slováků v Austrálii. P+P Studio, Blacktown 1980–1991.

- FORMANOVÁ, Lucie – GRUNTORÁD, Jiří – PŘIBÁŇ, Michal: Exilová periodika. Katalog periodik českého a slovenského exilu a krajanských tisků vydávaných po roce 1945. Nakladatelství Ježek ve spolupráci s Libri prohibiti, Praha 1999, s. 25.

Čísla k nahlédnutí na

<https://scriptum.cz/cs/periodika/hlasy-cechu-a-slovaku-v-australii>

Zajímavosti. Víte, jaké byli....

Válečné ztráty na území ČSR spojené s koncem druhé světové války.

Americká a belgická armáda: 1 680

1. čs. armádní sbor: 2 600

2. polská armáda: 96

1. a 4. rumunská armáda: 67 000

Rudá armáda: 139 918

Ruská osvobozená armáda generála Vlasova: 308

Dobrovolníci květnového povstání: 14 056

Deutsche Wehrmacht: 147 000

Slavnost Nanebevstoupení Páně je pohyblivý křesťanský svátek vždy ve čtvrtek slavený čtyřicet dní po Velikonocích, kterým se připomíná novozákonní nanebevstoupení Ježíše Krista, kdy se dle líčení Skutků apoštolů Ježíš před zraky apoštolů na Olivové hoře vznesl do nebe.

Pozdrav se semizdat cz

Koaliční politici počítají s hlasy od "světoobčanů", kteří žijí v zahraničí trvale, nehodlají se vracet a jsou přesvědčeni, že nám zaostalým domorodcům musí doručit vagón dobra, protože jsme natolik zaostalí, že ho sami nepoznáme.

Kolik takových lepšoidů ale mezi Čechy v zahraničí bude? Aby se soudruzi nakonec nedivili...

Zdravíme do Kataru a do Cardiffu a do Austrálie

Co se mi dnes honí hlavou?

Kamil Káma Klečka

Moje babička říkávala:

Nechod'te tam, kam nejste pozváni.

Nemluvte o tom, co nevíte.

Neplet'te se do toho, co se vás netýká.

Neotvírejte ledničku v cizím domě.

Nevolejte po desáté večer.

Nechod'te někoho navštívit na oběd.

Bez povolení nevstupujte do ložnic jiných lidí.

Byly to pravidla slušného chování a jsou jimi nadále, protože slušné chování by nikdy nemělo vyjít z módy!

Novinky cz o Austrálii

8.5.- Australskou veřejnost pobouřilo nedávné odhalení, že nová moderátorka ve vysílání rádiové stanice CADA ze Sydney ve skutečnosti neexistuje. Její hlas totiž generuje umělá inteligence v rámci experimentu, který zkoumá možnosti, jak zlepšit vysílání.

Koncem minulého roku totiž tamější tým posílala nová moderátorka Thy, která každý všední den vysílala svůj čtyřhodinový pořad nazvaný Workdays with Thy. „Pokud váš den nestojí za nic, Thy a CADA vám zvednou náladu a dodají energii,“ píše se

Podle Australského úřadu pro média a komunikace sice v současnosti neexistují žádná nařízení, která by použití umělé inteligence ve vysílání zakazovala, ale přesto vyslal směrem k organizaci Australian Radio Network výtku, že o tom posluchače neinformovala.

Recept No. 674

Staročeský Kuthan

Čím víc druhů masa použijete, tím je Kuthan lepší. Ale samozřejmě ideální je do něj zdělat ořezy, které vám zůstanou z jiného jídla.

500 g hovězího masa

500 g vepřového tučnějšího (krkovice, bůček)

300 g klobásy

300 g uzeného boku nebo slaniny

1 cibule

1 ČL mleté papriky

3 PL kremžské hořčice

2 PL plnotučné hořčice

4 stroužky česneku

250 ml smetany 33%

200 g zakysané smetany

sůl, pepř, nasekaná petrželka na dozdobení.

(PL = Polévková lžíce, ČL = čajová lžička)

Maso a uzený bok nakrájíme na větší kostky, klobásu na kolečka, cibuli na půlkolečka a vše dáme do misky.

Osolíme, opepříme, přidáme nastrohaný česnek, plnotučnou a kremžskou hořčici, mletou papriku a důkladně promícháme.

Směs přiklopíme a necháme nalezet do druhého dne.

Druhý den přendáme směs do pekáče, podlijeme 300 ml vody, přiklopíme a dáme péct do trouby na 200st 90 minut.

Upečené maso odklopíme, zalijeme smetanou, přidáme zakysanou smetanu, promícháme a ještě 20-30 minut dopečeme.

Nakonec posypeme nasekanou petrželkou.

„Bony, nechceš bony?“

Jak veksláci dodávali Československu valuty

Pavel Baroch 2025

Veksláctví patřilo k nejviditelnější části šedé ekonomiky reálného socialismu, kterou „porazil“ až nástup kapitalismu počátkem devadesátých let. Velké ryby se ale brzy naučily plavat i v nových podmínkách.

Jednoho dne roku 1976 navštívil Václava Havla v jeho chalupě na Hrádečku jistý operativní důstojník kriminálky okresního oddělení Veřejné bezpečnosti v Trutnově. Neodvedl ho k výsledku, ani u něj neprovedl domovní prohlídku. Přišel ho požádat o bony pro svého známého, který si chtěl v Tuzexu koupit nové auto. Jelikož se totiž Havlovy hry hrály na Západě, dostával honoráře v tvrdé měně.

„Představil se jako příslušník VB s tím, že společně s kolegou mají zájem odkoupit tuzexové poukázky. Odešli ovšem s nepořízenou. Havel jim dle výpovědi jednoho z příslušníků sdělil, že momentálně žádné nemá a že se mají případně zeptat později „Setkání bylo za nějaký čas prošetřováno Inspekcí ministra vnitra. Ta označila jednání příslušníka VB za nevhodné, avšak celá epizoda neměla zásadní vliv na jeho další profesní dráhu,“ píše se v knize Ústavu pro studium totalitních režimů Marky, bony, digitálky, kterou napsal historik Adam Havlík.

Historika z hlubokých normalizačních dob ukazuje, co byli lidé v podmínkách reálného socialismu ochotni udělat, aby se dostali ke špičkovým barevným televizím, kalkulačkám, digitálním hodinkám, videopřehrávačům, džínům, pravým angličákům pro děti, ale také alkoholu, sladkostem, kosmetice nebo právě vysněnému modelu auta.

Cesta k vybranému zboží ze západního Německa nebo Japonska totiž byla pro mnohé obyvatele Československé socialistické republiky velmi úzká a vedla do specializovaných prodejen Tuzexu, kde bylo možné platit pouze zvláštními poukázky zvanými bony, případně dolary, západoněmeckou markou nebo jinou tvrdou měnou.

„Bony, nechceš bony?“

Pro značnou část socialistických občanů se jedinou možností, jak se k bonům dostat, stali překupníci – veksláci. V sedmdesátých, a především osmdesátých letech se veksláctví natolik rozšířilo, že takřka nebylo možné projít okolo některé z prodejen Tuzexu v Praze, Bratislavě, Brně, Karlových Varech a dalších městech, aniž by se dotyčnému nedostalo nabídky: „Bony, nechcete bony?“

Jedním z největších paradoxů přitom je, že veksláci, ačkoli se pohybovali za hranou socialistických zákonů, byli předlistopadovým režimem do určité míry tolerováni, protože přinášeli režimu tolik potřebné valuty. O fenoménu veksláctví podrobně pojednává právě už citovaná kniha Marky, bony, digitálky.

Vznik veksláctví je úzce spojen právě se zmiňovaným podnikem zahraničního obchodu Tuzex, který měl desítky prodejen po celé republice. Vznikl na základě vyhlášky Ministerstva zahraničního obchodu už v roce 1957. Cílem bylo odčerpávat od domácích i zahraničních občanů devizové prostředky, kterých se socialistickému státu vlastně po celou dobu jeho existence nedostávalo v dostačujícím množství – aby za ně mohl nakupovat suroviny,

materiály, hi-tech výrobky, ale také licence, služby či ovoce.

Když někdo získal zahraniční tvrdou měnu – například umělci jako dramatik Václav Havel, sportovci nebo technici pracující v cizině – musel ji dle zákona nabídnout vybraným bankám. Za odevzdané dolary či marky pak dostal československé koruny v hodně nevýhodném kurzu, anebo právě bony do Tuzexu. Bony se brzy staly vyhledávanou měnou pro lidi, kteří k nim neměli reálný přístup. Tuto poptávku naplňovali právě veksláci.

Statisíkové výdělky

Okolo Tuzexu se začal rozvíjet černý trh s poukázkami, který se postupně rozrůstal, vytvářela se jeho struktura a čím dál více nabývala organizovanější podoby. A nakonec z něho měli prospěch vlastně všichni. Od devizových cizinců, kteří vekslákům prodávali marky či dolary za výhodnější kurz než v bankách, přes veksláky, kteří přeprodávali bony s nemalým ziskem, a zákazníky, kteří chtěli utráct v Tuzexu, až po stát, který tak získával cenné devizy. I když oficiálně stát veksláctví odsuzoval a policisté prováděli před Tuzexy zátahy na překupníky.

Vekslácká hantýrka

Komáři, nohy, pěšáci – pouliční prodejci
Trasaři – mobilní skupiny, které nakupovaly valuty od cizinců přijíždějících obvykle v autobusech

Skupky, bankéři – vyšší vrstva veksláků, která obchodovala ve velkém, pracovali pro ně i drobnější překupníci

Ryby – lidé, kteří sháněli bony, západní měnu či jiné zboží

Prohoz – výměna peněz na ulici

Prachy, kroupy, zobání, škvára, love, chechtáky, mergle, škeble, tintily vantily – peníze

Máry, mařeny, klobouky – západoněmecké marky

Děčka, doláče – americké dolary

Fráni, frantíci – francouzské franky

Íčka – Italové

Vepři – Němci

Jabka – Japonci

Roura – rulička stočených bankovek

Libušinky – neplatné československé bankovky

Levý baky – falešné valuty

Vejška – Veřejná bezpečnost

Státka – Státní bezpečnost

Kancl, ofis – místa v pražských hotelích a barech, kde se veksláci scházeli

Podat rukavici – úplatek pro vyhazovače na diskotéce

Chábři – společníci ve veksláckém byznysu

Pind'a, Medvěd, Tukan, Mlad'och, Pořovník,

Čierny východniar – prezdívkový vekslák

„Bylo to takový veřejný tajemství, protože my jsme nosili víc valut než pomalu třeba Mladá Boleslav (automobilka Škoda – pozn. aut.). Oni nás nechali. Občas vyběhli před Tuzex, tyhle ty náhončí sebrali, udělali kolem toho aféru,“ říká v knize někdejší vekslák, který stál v hierarchii výše, protože sháněl bony pro pěšáky v ulicích. „My, co jsme to nosili... Oni byli rádi, že to tam někdo nosí... Byla to tolerovaná špína.“

Ostatně v druhé polovině osmdesátých let nakupovalo v Tuzexu více než deset milionů zákazníků ročně, z toho sedmdesát až osmdesát procent tvořili českoslovenští občané. Oficiálně vedených tuzexových účtů přitom tuzemský bankovní sektor evidoval přibližně stonásobně méně, tedy něco přes sto tisíc.

Překupníci později neobchodovali jen s bony, ale také s dalším nedostatkovým zbožím, jako byly digitální hodinky, gramofonové desky, videokazety nebo módní oblečení. Aby se veksláci mohli plně věnovat svému byznysu, mnohdy si například úplatky zajišťovali potvrzením o invalidním důchodu – aby nemuseli chodit do práce a nestali se dle socialistických zákonů příživníky s trestním postihem.

Vyplatilo se jim to, ti v nejvyšších patrech celé hierarchie si měsíčně přišli až na několik stovek tisíc korun měsíčně, což byla v osmdesátých letech mzda z jiné galaxie. Zaměstnanci běžně dostávali výplatu v řádu tisíců korun. Historik Adam Havlík připomíná i známého veksláka a po roce 1989 jednu z hlavních postav českého podsvětí Františka Mrázka, jenž si v osmdesátkách potřebné potvrzení obstaral od lékaře za úplatek ve formě švédského automobilu Saab.

Obyčejní „komáři“, jak se slangově označovali pouliční překupníci, si vydělali „pouze“ desítky tisíc. Ostatně, mnozí veksláci své bohatství dávali hodně okatě najevo. Běžně chodili do barů a luxusních hotelů na Václavském náměstí, pořádali opulentní večírky, pořizovali si zahraniční auta, jejich byty a rodinné domy byly napěchované špičkovými televizory a další nejmodernější technikou.

Někteří měli dokonce tolik peněz, že ani nevěděli, za co je utratit. Jeden z předních pražských veksláků si jednoho léta nechal před Tuzex v Palackého ulici v centru Prahy navézt hromadu písku, načež se s doutníkem uvelebil na lehátku a ze své soukromé pláže pak pozoroval kolemjdoucí. Tato příhoda inspirovala tvůrce úspěšného filmu Bony a klid, v němž si jedna z hlavních postav nechala před Tuzex v pražské Štěpánské ulici navézt hromadu sněhu z Krkonoš.

Vysoké výdělky pak pomáhaly významným vekslákům k benevolentnějšímu přístupu represivního aparátu – veksláci příslušníky Veřejné bezpečnosti nebo komunistické funkcionáře upláceli. Někteří se zase stali spolupracovníky StB, další sháněli od svých západních dodavatelů pro lidi na „správném místě“ ,ale také pro důležité úřady a instituce nedostatkové zboží a špičkové výrobky.

Skutečné dopady veksláctví

„Expertů z finančních resortů a ve shodě s nimi i představitelů aparátu komunistické strany explicitně obhajovali při kriminalizaci pokoutné směny valut a tuzexových poukazů ‚měkkí‘ postup, který pramenil především z pragmatických, ekonomických důvodů – aby se neztenčoval proud cizích měn do státní kasy,“ píše historik Adam Havlík v knize Marky, bony, digitálky.

Šlo skutečně o tak významný příjem? Nebyl konkrétní dopad na československou ekonomiku spíše negativní? Historik Havlík uvádí, že dle odhadů z konce osmdesátých let se horní hranice šedé ekonomiky pohybovala těsně pod hranicí pěti procent tehdejšího národního důchodu, tedy 28,5 z celkových 583,2 miliardy korun (rok 1987).

„Viděno v širším kontextu hospodářské trestné činnosti nešlo u veksláctví o druh kriminality, jenž by se svým rozsahem ostatním deliktům nějak výrazně vymykal,“ píše Adam Havlík. „Největší část vyčíslených škod a zároveň největší množství odhalených kauz šly na vrub rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví. Tento trestný čin zároveň podstatně zatěžoval kvalifikované vyšetřovatele v oblasti hospodářské kriminality.“

Mezi lety 1981 a 1984 tvořilo rozkrádání téměř polovinu (!) všech odhalených trestných činů.“

Oproti tomu spekulace, pašování a devizové trestné činy byly pouhým zlomkem z registrovaných případů – tvořily jen několik procent. Jak ale potvrdil i zástupce České národní banky v jednom z dílů pořadu Retro, který Česká televize věnovala tomuto předlistopadovému fenoménu, veksláci byli „trpěni vládou“.

Ačkoli dobový tisk či televize opakovaně poukazovaly na „morální škodlivost“ veksláctví, v okolí Tuzexů bylo stále dost překupníků až do počátku devadesátých let. Veksláctví vyřešil až volný trh, tedy postupný přechod na konvertibilní měnu a zánik dříve monopolního podniku Tuzex. Zlatá éra veksláků sice skončila, ale to neznamenalo, že se vrátili do továren a kanceláří jako běžní zaměstnanci.

„Část bývalých překupníků se dokázala úspěšně přeorientovat na nové podmínky a prosadit se v tržním prostředí ‚divokých‘ devadesátých let,“ píše Adam Havlík v knize Marky, bony, digitálky. Například Miroslav Provod, který vydělal velké peníze na pašování digitálek a v osmdesátých letech koupil vilu od Karla Gotta, po sametové revoluci proslul jako nájemce rekreačního areálu Vystrkov u Orlické přehrady, kam rády jezdily známé figury z českého podsvětí, včetně Radovana Krejčíře či Františka Mrázka.

Někteří veksláci využili nashromážděný kapitál při privatizaci vybraných podniků, nad čímž si před lety povzdechli i jeden z architektů přechodu státního majetku do soukromých rukou Tomáš Ježek: „Potvrdila se myšlenka, že kvůli úspěšnému průběhu malé privatizace musíme nad špinavými penězi částečně zavřít oči. Protože rychlý a úspěšný průběh byl tehdy pro vývoj v Československu mnohem cennější než to, co jsme museli překousnout, obličej podivných lidí a podivné peníze, které si nakradli veksláci, bolševici nebo podivní jiných kategorií.“

Šedá ekonomika nezmizela

Ačkoli veksláctví, jak ho známe z předlistopadové éry, s nástupem kapitalismu v České republice vymizelo, totéž se nedá říct o šedé ekonomice – jen se od sedmdesátých a osmdesátých let proměnila a adaptovala na nové podmínky.

„Vznik černého trhu je přirozenou reakcí na snahu vlád omezovat svobodnou nabídku a poptávku daného zboží nebo služby. Čím je dané omezení radikálnější a čím tvrději vláda, policie a podobné instituce vynucují jeho dodržování, tím je pohyb na černém trhu riskantnější, a tím jsou vyšší i odměny, které si na takovém trhu účtuje strana nabídky od strany poptávky,“ vysvětluje Michal Skořepa, ekonom České spořitelny a předseda Výboru pro rozpočtové prognózy.

„Takzvaná socialistická ekonomika byla regulacemi protkaná skrz naskrz. Proto v ní bujela i řada černých trhů. Veksláctví bylo jejich projevem, který bil do očí nejvíc. Vedle toho lze ale za náznak černého trhu považovat třeba i systém podpultového prodeje, kde dané zboží nebo službu dostal nikoliv každý, kdo za něj byl ochoten zaplatit oficiální cenu, ale pouze ten, kdo měl nebo nabízel nějakou dodatečnou výhodu: zaplatil prodávací ‚bokem‘, nabídl mu protislužbu nebo byl jeho příbuzným či známým. Další součástí šedé ekonomiky byly melouchy nebo třeba prostituce,“ dodává Skořepa.

Po roce 1989 se česká ekonomika posunula směrem k mnohem liberalizovanějšímu způsobu fungování. „Jisté druhy zákazů a příkazů ovšem existují i dnes, a tak se rozhodně nedá říct, že by

černé trhy a obecněji šedá ekonomika zanikly,“ konstatuje Skořepa.

Dle loňských dat Eurostatu a České národní banky se objem šedé ekonomiky od roku 2019 zvýšil ze 757 miliard korun na více než bilion korun.

K podobnému závěru dospěla i studie poradenské společnosti Kearney Czech Republic prezentovaná koncem roku v Poslanecké sněmovně. Dle ní tvoří šedá ekonomika zhruba sedminu hrubého domácího produktu.

Před volbami v Česku

Dan Vávra

Děje se to VŽDY před volbami. Děje se to VŽDY novým opozičním stranám. A NIKDY se to následně nijak nepotvrdí a nikdo není odsouzen. Jediný důvod, proč se to děje, je diskreditace opozičních politiků s potenciálem dostat se do Sněmovny.

Jen namátkou:

1997 - Sarajevský atentát na Klause - ministr vnitra Ruml Klause obvinil z nelegálního financování ODS. Padla vláda. Nikdo nebyl nikdy odsouzen. Klaus neměl vilu ve Švýcarsku.

2000 - Kauza Olovo - Slonková přišla s informací "trust me bro", že Zemanovi poradci připravují vypuštění naprosto absurdních pomluv o Petře Buzkové (že byla prostitutka apod). Následně byla Slonková obviněna, že odmítla říci, kdo jí to sdělil. Zdeněk Šarapatka, tehdejší poradce Zemana, ten Šarapatka, který je dnes velký bojovník s dezolátskem, byl jedním z podezřelých. Nikdo nebyl nikdy za nic odsouzen a vše vyšumělo.

2006 - Kubiceho zpráva - ovlivnění voleb ve prospěch ODS leakem zprávy UOOZ přímo jejím šéfem Kubicem. Vyšetřování nepotvrdilo Kubiceho obvinění vůči ČSSD. Nikdo nebyl za nic odsouzen.

2011 - Nejspíš z NBÚ leakovaly novináři Kmentovi informace o bezpečnostních prověrkách spolupracovníků Víta Bárty z Věcí Veřejných. Následovala kauza financování Věcí Veřejných, kde se to hemžilo odposlechy, tajnými službami a jako vždy se nakonec NIC nevyšetřilo a nikdo nebyl odouzen. Bárta se ale soudil ještě 10 let po tom.

2016 - Financování Úsvitu přímé demokracie Okamury. Tam se odehrál podivuhodný puč, který vedl ke konci strany a který vyšetřovala Policie, která vyšetřování uzavřela, protože se nic nestalo.

2018 - Opět Slonková rozjela aféru s Babišovým schizofrenním synem, kterého tajně nahrávala, když jim vykládal o Čapím hnízdě a únosu na Krym. Celá aféra, kdy opozice, novináři a další hyeny zneužívaly duševně nemocného Babiše jr samozřejmě opět skončila vyšuměním do ztracena. Stojí za zmínku, že několik českých psychologů, včetně Džamily Stehlíkové, Babišovi vypracovalo posudky, že je zcela zdrav. Babiš junior se k jejich velké smůle ovšem začal vzápětí chovat jako ukázkový paranoidní schizofrenik, čímž jejich zájem o něj skončil. Andrej Babiš byl v kauze Čapí hnízdo soudem dvakrát nepravomocně zproštěn obvinění. Kauza únosu na Krym byla policií uzavřena, protože se nic nestalo.

2021 - Pandora papers - před volbami se na Babiše vyvalilo, že někde v cizině má nemovitosti koupené přes offshore firmu s tím, že brzo přijdou další informace. Po volbách se dál nic nestalo. Babiš nebyl z ničeho obviněn.

Jsme naprostý banánistán.

Všechno je holt jinak

Dan Vávra

Tak jsem se tedy podíval, kdo jsou ti klerofašisti, kterým odhodlaní bolševici z Antify společně s nejrůznějšími hovady z X, zabránili ve zcela pokojném průvodu (v Praze v dubnu letošního roku) a vyřvávají, že by jim chtěli "rozbít držky". Což jak všichni víme je ten správný postoj každého liberálního demokrata.

Nabyl jsem z těch protestů dojem, že klerofašisti chtějí uzákonit zákaz potratů a antikoncepce, zavést povinné chození do kostela a inkvizici. Což je něco, co bych rozhodně nechtěl.

Když jsem ovšem zavítal na jejich stránky, tak jsem zjistil, že prosazují pomoc ženám v nouzi, aby nevolily jako první řešení potrat v případě nečekaného těhotenství. Provozují helplinku pro těhotné. Usilují o koncepční pomoc rodinám čekajícím dítě. Poskytují finanční podporu těhotným ženám.

A jde jim to úspěšně a pokud máte děti, tak vám reálně pomáhají.

Iniciovali několik opatření pro těhotné vysokoškolačky. Byla díky nim schválena možnost flexibilnějších změn termínů zkoušek např. z důvodu těhotenských nevolností, nemoci dětí apod. Poslanci dali zelenou hlídačkovému ve výši třetiny minimální mzdy měsíčně, které umožní zvládnout studium i s miminkem, a mezi skupiny zvláště zranitelných osob zařadili osamělé těhotné ženy.

Iniciovali změnu zákona o doplacení rodičovského příspěvku při nečekaném početí dalšího dítěte. Rodiny průměrně přicházely o 80 tisíc Kč.

Skuteční fašisti o těchto lidech říkají, že jsou zrůdy, které chtějí omezit něčí práva. **nic takového se neděje ani náznakem. nikdo nic takového neprosazuje. fašouni lžou. jejich konspirační teorie je, že když se "klerofašistům" umožní dělat osvětu a pomáhat, tak další stupeň je zákaz potratů.**

Jinými slovy vymysleli si něco o někom a na základě toho svého výmyslu teď mají pocit, že ty lidi můžou zcela oprávněně terorizovat, urážet a omezovat na ústavních právech.

Sami posuďte, kdo je fašista.

Mě přijde naprosto úchylné, že vymírající společnost, kde se rodí kriticky málo dětí a už teď je jasně, že díky tomu bude během pár let zažívat obří krizi, má největší problém s tím, když se někdo snaží pomáhat těhotným v nouzi. Jeden by řekl, že by se naopak měla vláda snažit porodnost podporovat.

Tahle válka proti dětem je jedna z nejzvrhlejších levicových úchylností ukazující na jejich naprosto šílený extremismus. Protože je sebevražedný a povede nevyhnutelně k totálnímu rozkladu a zániku společnosti. Mít děti je základní lidský pud. Ten kdo nemá děti prostě vyhyne.

Setkání na ulici.

„Dobrý den pane učiteli, já jsem Novák, učil jste mě.“

„No jo vzpomínám si třetí lavice u okna. A co teď Nováku děláte?“

„Já pane učiteli emigroval do USA a žívím se obchodem.“

„Obchodem? Vždyť vy jste byl hrozně slabý na matematiku.“

„Zjistil jsem, že hluboké znalosti matiky nepotřebuji. Za dolar koupím za dva prodám, a mně to jedno procento zisku úplně stačí.“

POZNÁMKY KE STAŽENÍ UČEBNICE SOUDOBÉ DĚJINY

Před časem proběhla v médiích hlavního proudu zpráva, že plzeňské nakladatelství Fraus stahuje z veřejného prostoru badatelskou učebnici dějepisu Soudobé dějiny, kterou vypracoval kolektiv autorů pod vedením Mgr. Jaroslava Pinkase, Ph.D. a jež byla určena pro 9. ročník základních škol a víceletá gymnázia. Vedení Ústavu pro studium totalitních režimů, které učebnici podrobilo kritice, přijalo prý toto rozhodnutí s potěšením. Není divu. Učebnice ho totiž traumatizovala především v těchto aspektech:

1. Učebnice zpochybňuje oficiální dogma o socialistickém období československých dějin coby době zločinné a zavrženíhodné. Kupříkladu na str. 89 je žákům podána tato informace: „Normalizovaná KSČ nabízela „obyčejným lidem“ zlepšování životní úrovně. Podporovala výstavbu nových bytů, poskytovala mladým rodinám výhodné půjčky, budovala jesle a mateřské školy, podporovala televizní zábavu atd.“ Na str. 92 pak charakteristika života za „normalizace“ pokračuje: „Životní úroveň v Československu stoupala... Komunistický režim se navíc snažil po materiální stránce zlepšovat kvalitu života obyvatel. Výstavba bytů v kombinaci s dalšími sociálními opatřeními (např. prodloužení podpory na mateřské) vedla k růstu porodnosti. I když ne v takové míře jako na Západě, přece jen více a více lidí dosáhlo možnosti vlastnit osobní automobil, barevnou televizi atd. Režim tak nabízel jistou míru „sociálního pohodlí“ a jistoty, které se části obyvatelstva dnes nedostává. To s sebou nese stále se vracející otázku: Jaký vlastně byl život za „normalizace“?“ Na str. 91 je pak zveřejněn úryvek z rozhovoru s vedoucím směny v továrně Spolchemie (44 let), zaznamenaný žákem Základní školy Ústí nad Labem, SNP 2304/6, při školním projektu Velké a malé příběhy moderních dějin (2011):

„Jak na tebe působila tehdejší doba (před rokem 1989)?

Bylo mi 15 až 20, takže jsem do politiky vůbec neviděl, ale připadal jsem si hrozně omezeně, každý nás kontroloval, kde, kdy a co děláme (jezdil jsem trampovat, hraní na hudební nástroje atd.). Ale v porovnání s dneškem jsme měli mnohem více svobody a byli jsme mnohem méně omezováni. Na ulicích bylo bezpečno, drogy, to byl téměř neznámý pojem, a když se objevil nějaký narkoman, tak pro nás byl naprostým exotem. Bezdomovci a nezaměstnaní nebyli, protože každý měl právo a povinnost pracovat. Lidé měli k sobě blíž a v sociálním směru jsme měli jistoty, které dnes nemá.

Jak se ti tehdy vlastně žilo?

Měli jsme touhy jezdit na Západ, mysleli jsme si, jak to tam není skvělé, ale když to k nám potom dorazilo, zjistili jsme, že to takový přepych není. Žilo se beze strachu ze ztráty práce, že vůbec omarodíš. Uznávám, že někteří lidé režim odsuzují, protože je nějak postihl (ač už z politických důvodů, tak i z jiných), ale naše rodina žila v poklidu, protože v naší rodině nebyl nikdo postižený znárodněním a nikdo „nebojoval“ proti režimu.“

2. Učebnice marginalizuje úlohu disidentů a chartistů v životě socialistického Československa i jejich úlohu na státním převratu roku 1989. Na str. 89 se lze dočíst: „Lidi, kteří setrvali v odporu proti režimu, nebylo mnoho a byli rozděleni do

mnoha proudů. Ty spojila až v roce 1977 Charta 77. V téže roce se k ní podpisem přihlásilo 242 lidí... Tito lidé byli označováni jako disidenti... Většina „obyčejných lidí“ se k tomuto protestu nepřipojila (do roku 1989 podepsalo Chartu jen kolem dvou tisíc lidí). Existence disentu vyvolávala a dodnes vyvolává řadu otázek.“ Socialistický režim tedy neohrožovaly aktivity domácích disidentů, nýbrž vnější faktory. To potvrzuje i citace britského historika Erica Hobsbawma na str. 95: „Režimy ve sféře sovětského vlivu nejvíce ohrožovala Moskva, protože dala jasně najevo, že je již nezachránit...“ Vnější faktory tak sehrály rozhodující roli ve státních převratech u nás i v dalších zemích střední a jihovýchodní Evropy na sklonku osmdesátých let dvacátého století. Takový imperativ v sobě nese vyjádření britského historika Erica Hobsbawma.

3. Učebnice relativizuje idylické rysy života v USA, zejména v šedesátých letech dvacátého století. Na str. 75 zveřejňuje vzpomínky Maxe Elbauma, účastníka studentských protestů roku 1968: „Zkušeností mé generace je, že jsme při dospívání buď přímo zažili, nebo byli svědky obrovského šoku, hrůzy a destrukce. Ovládal nás strach z hrozícího jaderného zničení během kubánské raketové krize. Byli jsme otřeseni jedním atentátem za druhým – dvěma Kennedyovými, Malcolmem X, Martinem Lutherem Kingem. Chvěli jsme se, když pustili z řemenů policejní psy na protestující za občanská práva, a viděli jsme davy mladých bělochů, kteří bili černochoy za zločin, že se posadili k jídelnímu stolu. A pak tu byla americká válka s Vietnamem, kterou každý večer do každého obýváku přivedla televize – ne jako dnes, když jsou obrázky zabíjení skryté. Skoro každý den jsme viděli v reportážích zastřelení Vietnamce nebo amerického vojáka, nemluvě o fotografiích masakru v My Lai. Všichni jsme znali někoho, kdo tam byl, kdo se vrátil zraněný nebo v pytli pro mrtvé...“ Navíc zveřejněním ikonické fotografie z války USA ve Vietnamu Napalm Girl na str. 81 a 107, pocházející z počátku sedmdesátých let dvacátého století, odhalují autoři učebnice zcela objektivně pravou tvář zahraniční politiky USA. Příběh běžící nahé holčičky Kim Phuc popálené americkým napalmem vyjevuje podstatu surového barbarství zahraniční politiky USA, halící se do pózy spravedlivého boje za svobodu, demokracii a lidská práva. Autoři učebnice tuto fotografii zveřejnili, zatímco Facebook na ni uvalil cenzuru. Prý kvůli nahotě.

4. Učebnice implicitně odhaluje pokrytectví současných bojovníků za blaho ukrajinského lidu. V kapitole Lidé na cestě se na str. 112 píše: „V této kapitole se zaměříme na migraci do České republiky z Ukrajiny. Ve většině případů se jedná o stěhování za práci, které může být buď trvalé, nebo jen na část roku. Český stát ve spolupráci s EU určuje podmínky pro pracovní migraci. Přesto je součástí pracovní migrace nelegální sektor. Náročnost a časová délka zařizování příslušných povolení a nedostatek srozumitelných informací tlačí pracovnice a pracovníky k tomu, aby často dávali přednost „jednoduššímu“ způsobu vydělávání peněz. Parazituje na tom hierarchicky vybudovaná síť „zprostředkovatelů“ a různých „podnikatelů“, okrádajících i bez toho nepříliš bohaté nelegálně zaměstnané pracovníky a pracovnice. Přispívá k tomu také velká poptávka po levné pracovní síle ve stavebnictví a nedostatek sankcí proti zaměstnavatelům nelegálních pracovníků v Česku. Mnoho Ukrajinek a

Ukrajinců v důsledku toho žije a pracuje v České republice bez zdravotního či sociálního pojištění a jsou snadno zranitelní jakýmikoliv změnami.“ Na str. 113 je pak zveřejněn příběh paní Tolstové, v němž hovoří o příčinách své migrace do České republiky: „Osm let již pracuji v Západočeském orchestru v Mariánských Lázních jako zástupkyně koncertního mistra, hraji první housle. Když jsem odjížděla z Ukrajiny, byla tam po rozpadu Sovětského svazu nejistá ekonomická situace. Třeba i půl roku jsem nedostala výplatu. V peněžence nebylo nic, neměla jsem na jízdenku na trolejbus. Tehdy už jsem byla sama s dítětem, aspoň že mě podporovala matka, jinak nevím, jak bychom přežily. Lidi žili v panickém strachu, nikdo nevěděl, co bude zítra. (...) O ČR jsem měla informace od své sestry, ona se sem přistěhovala dřív. Doma se mi nedařilo dobře a ze slov sestry jsem pochopila, že tady bude lépe. Nejdřív jsem přijela sama, potom jsem přivezla dceru. Nevěděla jsem, co mě tady čeká, ale věděla jsem, že hůř než u nás už nebude nikde. S dcerou jsme se rozhodly, že tady zůstaneme, chceme koupit byt v Karlových Varech. Domů se nevrátíme. Pracovat se snažím na 100%. Zůstanu tady, ale Česko není mým domovem, v duši jsem stejně ruský člověk.“ Uvedené texty mohou v hlavách bystrých žáků vyvolat řadu otázek. Kupříkladu: „Kde jste byli, dnešní bojovníci za blaho ukrajinského lidu, když byl ukrajinský lid v důsledku neutěšené ekonomické situace ve vlastní zemi nucen k migraci do České republiky, kde ho okrádaly ekonomické mafie? Proč jste tehdy nebojovali za blaho lidu Ukrajiny? Proč jste nebojovali za zlepšení ekonomických podmínek života lidí na Ukrajině? Proč jste dopustili zbídačování Ukrajinců v České republice? Proč vás začala Ukrajina zajímat až 24. února 2022?“ Zrod těchto a podobných otázek, které badatelská učebnice navozuje, je ovšem nežádoucí. Badatelství ano, ale jen odtud až potud. Navíc paní Tolstová, Ukrajinka, říká, že je ruský člověk! To už je přímo badatelská destrukce povolených myšlenkových mantinelů. Pravdou je, že autoři učebnice měli v této otázce s uvedenými texty jiný záměr. Práci na učebnici dokončili patrně koncem roku 2021, tedy před 24. únorem 2022, aby mohla být učebnice následujícího roku vydána. Avšak pulzující proud historie osvětlil tuto část učebnice zcela jiným světlem, které je v současných politických poměrech nežádoucí.

Badatelská učebnice dějepisu Soudobé dějiny se tedy stahuje z veřejného prostoru. Nehrálo se v ní všude podle předepsaných not. A to se v současné „demokracii“ neodpouští.

**Neposílejte peníze v hotovosti na
Noviny poštou!**

**Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Oldřich Bureš - \$5.00

Miloš Trnka - \$5.00

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolícká pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglín Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024, — 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod. Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00

(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 19.května Léta Páně 2025

Kdo vyhraje MS v hokeji 2025 ve Švédsku a Dánsku?

Finsko vyhrálo nad Rakouskem

Hokejisté Finska mají za sebou vítězný vstup do letošního mistrovství světa. V utkání základní skupiny A ve Stockholmu zdolali po boji Rakousko 2:1.

Pátek 9. 5. 2025 - Čeští hokejisté vstoupili do mistrovství světa v Herningu vítězstvím nad Švýcarskem 5:4 v prodloužení.

11-5. - Sloveňští hokejisté porazili na mistrovství světa ve Stockholmu Slovinsko 3:1 a ve druhém utkání v základní skupině A si připsali první body. Po úvodní porážce s domácím Švédskem 0:5

11-5. - Češi se na MS v hokeji 2025 postavili Norsku, vyhráli 2:1

Pondělí 12. 5. 2025 - Čeští hokejisté porazili na mistrovství světa v Herningu domácí Dány 7:2, připsali si třetí výhru a jsou v čele skupiny B. Dva góly dal Martin Nečas.

Úterý 13. 5. 2025 - Kanadští hokejisté vyhráli na mistrovství světa ve Stockholmu nad Francií 5:0, i potřetí naplno bodovali a posunuli se do čela tabulky skupiny A o skóre před rovněž suverénní domácí Švédsko

Sobota 17. 5. 2025 - Čeští hokejisté deklasovali na mistrovství světa v Herningu Kazachstán 8:1, vyhráli i pátý zápas na turnaji a jako aktuální lídr skupiny B si zajistili postup do čtvrtfinále.

Neděle 18. 5. 2025 Hráči USA smetli na mistrovství světa Kazachstán 6:1. Američané se po páté výhře bodově dotáhli na vedoucí Česko, pět gólů vstřelili ve 2. třetině.

"Miláčku, jaký dárek bys chtěl k narozeninám?"
"Nevím." "No, a co se ti líbí?" "Sousedka ze čtvrtího patra."

POZOR

Výstava v Sokole Sydney

Sokol Sydney ve spolupráci s Consulate General of the Czech Republic in Sydney a Slovenský generálny konzulát v Sydney / Slovak Consulate General in Sydney, Vás srdečně zve na výstavu "Má vlast cestami proměn - příběhy domova" mapující zdařilé projekty záchrany či revitalizace českých a slovenských historických a přírodních památek.

Výstava se koná v prostoru tělocvičny Sokola,

v neděli 1/6/2025 od 14:00.

Výstavu zahájí generální konzulka ČR v Sydney, paní Zuzana Slováková, společně s generálním konzulem SR v Sydney, panem Martinem Kabáčem.

Více informací o velmi zajímavé výstavě najdete v linku níže.

Vstupné ZDARMA.

<https://www.cestamipromen.cz>

Vydavatel:

Zajímavé je jak jsou rozličné údaje když se zeptáte na internetu Percentage of Citizens who died during WW2.

Například na FB uvádějí že nejvíce zahynulo Poláků neboli 17,1 % populace.

Statista – Wikipedia – worlpopulation (milions)

	mil	mil	mil	%
USSR	24	188.7	13.9	13.8
China	19.5	517.56	20	
Germany	7.7	69.3	5.7	10.4
Poland	.6	34.8	6	17.1
Indonesia	3.5	0,37		
Japan	2.85	71.38	3.1	3.7
CSR	0.345	14.612	0,55	
USA	0.418	131	0.419	0.34
Jugoslavia				10,8

V dalších číslech Novin, budeme uveřejňovat zajímavé články, které vyšli k oslavě 80 výročí konce druhé světové války.

Abyste se mohli divit, jak je všechno najednou jinak.

Setkání na ulici. „Dobrý den pane učiteli, já jsem Novák, učil jste mě“. „No jo vzpomínám si třetí lavice u okna. A co teď Nováku děláte?“ „Já pane učiteli emigroval do USA a žívím se obchodem“. „Obchodem? Vždyť vy jste byl hrozně slabý na matematiku.“ „Zjistil jsem, že hluboké znalosti matiky nepotřebuji. Za dolar koupím za dva prodám, a mně to jedno procento zisku úplně stačí“.

„Paní doktorko, co mám za krevní skupinu?“

„Jste nula negativní.“

„Díky. A teď ta krevní skupina?“

Největší tragédie je, když se žena vdá z lásky a potom zjistí, že ten hajzl nemá ani korunu..

Pan Parkán umřel.

Jiří Peňás

Umřel Viktor Parkán, každý, kdo ho, třeba jen letmo, poznal, ho měl hned rád. Čím byl nenápadnější a prostší, tím víc svítil a vynikal: zvlášť v prostředí post-androše a post-disentu, kde se to silnými "egy" dosti hemží, byl takovou veskrze lidskou a přívětivou tváří, aspoň tak se mi jevil, jsem si jist, že správně. Před osmi lety dostal ocenění za III. odboj, tak jsem udělal v Echu takový salon, Viktor tam mluví, jak měl ve zvyku, aniž by se tím svým odbojem holedbal, prostě jak měl zvykem. (ted jsem hodinu hledal jeho fotku, kterou jsem před asi dvěma lety udělal, zatím marně, půjču si tedy od Miloše Doležala).

Krásné časy se Souostrovím Gulag

V tomto diskusním Salonu Týdeníku Echo se sešli staří zbrojnoši. Na začátku září všichni obdrželi ocenění ministerstva národní obrany za účast ve III. odboji. Ten lze co do dramatickosti těžko srovnat s odbojem I. a II., ovšem svou tíhu měl také. Odehrával se v časech pozdního komunismu, o jehož podstatě se vede polemika. Někteří historici (citována je především francouzská historička působící v ÚSTR Muriel Blaive) navrhuje revizi pohledu na něj, neboť režim již prý nenesl znaky typické totality. Byl mnohem mírnější, snažil se o jakousi dohodu se společností, jeho snahou bylo hlavně uspokojit konzumní touhy obyvatel, v čemž se zase tak moc nelišil od režimů kapitalistických, jež jsou rovněž z principu konzumní. Slovo totalita je prý vůbec málo výstižné a je lepší ho nepoužívat. Jaký ten pozdní režim byl?

Jaký tedy ten režim pozdního komunismu byl?

Topol: Myslím, že je především absolutní nesmysl srovnávat Západ a Východ, tedy nás se svobodným světem, a tvrdit, že si vlastně byly podobné kvůli tomu, že obě společnosti byly konzumní, a že tedy těch rozdílů bylo méně, než by se zdálo. To je nesmysl. Lidstvo je samozřejmě od dob sběračů konzumní, to je jeho přirozenost... Ale to je jako říkat, že všichni lidé jsou stejní, takže i režimy jsou stejné. Já budu konkrétní a osobní: Mě třeba do undergroundu přivedla moje touha si číst. Na Západě si mohl číst kdokoli cokoli a říct cokoli. V komunistické společnosti si člověk cokoli číst nemohl a říct taky nemohl, protože za to mohl dostat do držky nebo za to mohl být zavřenej. To platilo až do roku 1989. Vždyť si vezměte jen, že Československo bylo ve srovnání s normální zemí na Západě hrozná exotika, protože tady existoval Slovník zakázaných spisovatelů! A bylo jich kolem čtyř set. Co k tomu víc říct? Neexistoval svobodný projev v politice a umění, na Západě existoval. Tečka.

Ano, ale námitka revizionistů je, že svoboda je relativní věc. A ne každý tu svobodu politickou nebo uměleckou potřeboval.

Topol: To je jistě pravda, ale mezi obyčejnými lidmi, mezi dělníky, byla spousta těch, kteří byli nějak postižení, perzekvováni, dostali se do kriminálu jen kvůli tomu, že v hospodě něco řekli.

Němec: Týkalo se jich to třeba tím, že se jejich děti nemohly dostat na vysokou školu. Třeba jen proto, že chodili do kostela nebo měli někoho na Západě. Dále neexistovala svoboda cestování. Mohl jsi jet maximálně do východního Německa nebo do Bulharska. Už Jugoslávie byla problém. Ty jsi měl, Ondřej, pas?

Němec: Já ne, mluvím o normálních lidech. Teda, my jsme byli normální... Co jsme neměli pas.

Parkan: Navíc s tím konzumem bych se moc neoháněl, protože zas tak moc co konzumovat nebylo.

Zkusme si zahrát takovou hru a každý si vzpomene na svou každodennost v roce 1987. Toho roku už režim přece jen slábl, ale nikdo nemohl tušit, že dodělává. Myslím, že kdo tehdy žil, mohl si říkat, že je to napořád. Jak se vám v tom žilo?

Němec: V roce 1987 jsem topil v kotelně, po různých peripetiích jsem získal docela dobrý místo v koksový kotelně. Bylo to po Petru Uhlovi, kterej šel na plyn, to bylo ještě lepší. Střídali jsme se tam čtyři, takže člověk pracoval čtvrtinu měsíce, vždy se dělaly čtyřadvacítka. Bylo to sice ubíjející, ale člověk měl relativně čas, kdy si mohl dělat všechno, co chtěl. No a opravdu platí, že to člověk bral, že je to napořád. Že bolševik tady bude ještě aspoň tak dlouho, co budeme žít. Týden před Listopadem si to člověk mohl říkat. Ano, byly nějaký náznaky. Já jsem v létě 1989 dostal pas.

Topol: Já ho taky dostal v létě 1989.

Němec: Ano, ještě jsem stihl jet do Polska, kam jste stejně potřebovali pozvání. Ne, opravdu se nedalo nic odhadnout, klidně mohlo zase přituhnout. Ano, uvolňovala se nějaká divadla, sem tam se objevil dříve zakázaný autor, třeba si pamatuju na Hlasy ptáků Josefa Topola ve Vinohradském divadle, ale to byl zázrak.

Ta věčnost, tedy to, že režim měl být „navždy“ a měl být dovršením dějin, to je myslím dimenze, kterou si revizionisti neuvědomují. Přitom právě ta dávala onomu systému takovou přízračnou, řekl bych eschatologickou dimenzi.

Němec: To nevím, jestli si to člověk takhle uvědomoval, ale hlavně měl režim moc. Měl policii, armádu, byrokracii, měl propagandu, měl všechno v rukou. Chtěl společnost ovládat – a taky ji ovládal. Měl domovní důvěrníky, měl trapiče.

Topol: Člověk byl v pozici takového červa. Žil stále v pozici podřadného tvora, se kterým se mohlo manipulovat: mohlo se mu v něčem vyhovět, ale v jiné věci ho zase bez lítosti zašlápnout. A nebylo proti tomu pomoci. Ta bezmoc byla příšerná.

Váchova: Na rok 1987 bych si musela pracně vzpomínat. Ale ještě v říjnu 1989 jsem stála před soudem za pobuřování. A to jsem do poslední chvíle nevěděla, jestli to bude hodnocený jako trestný čin, nebo jako přestupek. Za trestný čin bych šla sedět, pak to prokurátor překvalifikoval na přestupek. To jsme se dost divili.

Za co to bylo?

Váchova: Roznášely jsme s Eliškou Meisnerovou letáky s výzvou Českých dětí. Z dnešního pohledu naprosto neškodná věc. Tiskly jsme je, válečkem nanášely barvu, pak jsme je strkaly do schránek. Někdo nás viděl a udal. Pak jsem měla domovní prohlídku, tak je našli, našli i ten váleček. Pak to dlouho spalo, ale potom zničehonic, asi po půl roce, přišla obžaloba. No a co se týče normálního života, já jsem byla zdravotní sestra, pracovala jsem v nemocnici, ve volném čase jsem chodila na koncerty nebo jsem tiskla Revolver Revue.

Topol: Toho časopisu jsem byl v té době, teda už v tom roce 1987, redaktor a snažili jsme se být pořád lepší a lepší. Tiskli jsme v té době už řadu překladů, který jsem vybíral a sháněl. Kromě toho jsem psal básně a chodil zasněnej po Praze. Ale vzpomínám si, že ty samé plakáty, za které Lucku hnali k soudu, jsme my s Petrem Placákem

rozdávali lidem v kostelích. A nikdo nás neudal. Taky si pamatuju, že jsme v té době v Revolver Revue poprvé uveřejnili své jména a adresy: Ivan Lamper, Saša Vondra a já. To bylo taky novum.

Němec: Konec 80. let už byl v samizdatu dost rozjetej: byly už nejen cyklostyly, ale i kopírky, objevily se první xeroxy. To už bylo něco jinýho, než když se na Nové Vísce schovával cyklostyl, na kterým se tisklo Vokno. V díře ve zdi, kterou se vždy muselo zazdíť a vysavačem tam nafoukat prach, aby si policajti při opakovaných prohlídkách ničeho nevšimli.

Parkan: Já jsem na konci 80. let dělal na uranový šachtě v západních Čechách, takže jsem byl opravdu mezi pracujícími lidem. A příznakem, že se něco měnilo, bylo, že jsem domluvil tajnou schůzku několika horníků s Honzou Rumlem a Ivanem Lamperem, kteří s nima přijeli dělat reportáž. A oni už se nebáli s nima setkat a otevřeně mluvit o tom, jak to stojí za hovno. To by dřív asi nešlo.

Co jste si mysleli o obyvatelstvu?

Váchova: No, nemyslela jsem si nic zvláštního, jako si toho o něm nemyslím dneska. A když jsem si pak pročítala ten svůj spis, byla jsem docela překvapená, co jsem tam viděla. Docela dost lidí, kteří našli ty letáčky ve schránkách, totiž sami a spontánně volali na linku 158 a hlásili, že našli „závadový leták“, jak tam stojí psáno. To jsem byla sama překvapená, že to nebylo ojedinelé udání, ale že jich bylo víc.

Němec: Já jsem si myslel jen to nejhorší, ale já cizích lidí vlastně moc neznal. Od dětství jsme vyrůstali v docela uzavřeném, i když velkým kruhu kamarádů a známých – a o jiný jsme se nestarali. O to větší překvapení bylo, když jsem po roce 1989 nastoupil do Lidových novin a tam jsem poznal řadu skvělých, chytrých, příjemných lidí, kteří nebyli v disentu, asi by se jim řeklo „šedá zóna“, a já o jejich existenci nic nevěděl. Z toho jsem byl naprosto překvapenej. Do té doby jsem žil v ghettu.

Ty jsi byl, Viktor, opravdu mezi nejobyčejnějšími lidmi...

Parkan: Jasně, Repčice, to byla vesnice, kde byli sami vesničani. A nemůžu říct, že by proti nám něco měli, natož aby nás udávali. A to i když se estébáci snažili. Roztrubovali o nás třeba, že děláme ohně a pak přes ně nazí skáčeme.

A skákali jste?

Parkan: Bohužel vždycky, když se mělo skákat, jsem měl šichtu, takže já neskákal. Ale chci říct, že k nám se chovali dobře. Když jsem třeba potřeboval naučit se, jak zabít králíka, tak mě to ochotně naučili. Zato soudruh starosta, to byla pěkná svině.

Topol: Mně se vybavuje, že když jsem se potloukal s dlouhým vlasem po republice, mohli jsme sice být pro takzvaný normální lidi takovej hmyz, kterej lze bez výčitek vykopnout z hospody nebo mu dát pár facek, ale na druhé straně existovala vrstva lidí, kteří se k vám hlásili – a vy jste se mohli spolehnout, že na ně natrefíte. To stačilo se chvíli procházet po České v Brně nebo na nádraží v Hradci Králové nebo Budějovicích, a už jste se s někým dal do řeči a mohl u něj přespat. Ty lidi taky zajímaly verše a muzika a neměli rádi komunisty, o čemž nebylo ani nutný mluvit, to se rozumělo samo sebou.

Němec: To byla spíš 70. léta. Koncem 80. let už to bylo jiný. Samozřejmě že to byla romantika, chodit přes pole do vesnic na koncerty, jezdit na baráky ke kamarádům.

Hodně jich ale bylo po Chartě vysídlených, často velmi drsnými prostředky.

Topol: Zároveň to bylo namočený do takového polokriminálního prostředí. Hodně kluků už za sebou mělo vězení, kam se dostali třeba proto, že neměli zaměstnání. Tehdy platila pracovní povinnost, což je přece taky jeden z rysů totalitní společnosti. Režim nad vámi měl kontrolu i v téhle věci.

Ano, ale právě tohle mohlo „normálním lidem“ i vyhovovat. Viděli, že stát se o ně musí postarat a taky jaksi minimálně postará. Byli tu lidé, kteří režim podporovali, protože jim přinášel i výhody. Revizionisté mluví o jakémisi konsenzu. A je třeba uznat, že na tom něco bude. Jak jinak vysvětlíme, že v době polské Solidarity neproběhla jediná akce mezi dělníky, která by s nimi solidarizovala? Nebo kde se vzali ti chlapi, kteří ještě v listopadu 1989 byli ochotni jet do Prahy udělat pořádek? A nebylo jich zas tak málo...

Topol: Já myslím, že v každé společnosti je nějaká privilegovaná vrstva, o kterou se režim, i když je sebehorší, může opřít, nějakí fanatičtí milicionáři. No, já si občas kladu otázku, proč nás v tom odboji nebylo víc, a docela mi to vadí. Vždyť přece za normalizace už nešlo o život, člověka vyhodili z práce, maximálně šel na rok dva sedět... Já se snažím odpustit si myšlenku, že by český národ byl zas tak zbabělej. Ne, já si myslím, že ho zlomili v 50. letech, že do něj zaseli lágrama, mučením, popravami strach, kterej se v něm usadil. Zničili spolky, zničili církve, zničili sedláky. A po roce 1968 následovaly další obrovské čistky, i když teror teď byl už hlavně psychické. To se muselo projevit.

Ano. A součástí toho byla i nabídka režimu, když budete loajální, něco vám poskytneme. Revizionisté tomu říkají konsenzus.

Váchova: Ale ona to mohla být taky normální pohodlnost. Nebo poddajnost. Já myslím, že Češi hlavně chtějí svůj klid. Zároveň je mezi nimi hodně slušných lidí. Třeba když tehdy byla u mě domovní prohlídka, tak k ní je potřeba vždy vzít nějakého civila. A tam byla taková paní, které to bylo strašně trapné a pořád se mi omlouvala. Nebo prodavačka v krámu, ta mi hlásila: „Prosím vás, víte, že se tady na vás ptali? Ale my jim nic neřekli, my vám držíme palce.“

Topol: Na komunismu bylo strašných hodně věcí. Jedna z těch nejhorších byla, že dal moc tomu druhu lidí, kteří měli obzvláštní radost, když mohli druhé ponižovat. Každý pitomec, který by jinak žil svůj nenápadný život, mohl nabýt moci a mohl ji nad jiným uplatnit. Každý Pepek Vyskoč, když dostal frčku, se stal důležitým a obdržel s funkcí magickou moc... Takoví lidé jsou v každé společnosti, ty totalitní jsou na nich postavený. Proto se jim v nich žilo dobře.

Jak si vysvětlujete, že ještě v roce 1985 cvičily spartakiádu dva miliony lidí?

Parkán: To byl chléb a hry. Lidi mohli jet zadarmo do Prahy, bylo víc zboží v obchodech, mohlo se po cvičení jít do hospody. Lidi potřebují nějaký vytržení, to vědí všechny režimy už od antiky.

Topol: (zpívá) „Spartakiáda, tu já mám ráda / zmocní se mě dobrá nálada.“ Chléb a hry, víc bych v tom neviděl.

Také se chodilo volit. Účast byla téměř stoprocentní.

Parkan: To přece nikdo nebral vážně. To byl rituál, kterej se bral jako šaškárna, ale lidem nestálo za to si kvůli tomu komplikovat život.

Němec: Naopak, komplikovali ho ti, kteří volit nechodili. Slyšel jsem vyprávět, jak kamarádi na vesnici vždycky celou ves naštváli, protože volební komise musely sedět ve volebních místnostech až do konce voleb. Kdyby to celá vesnice odvolila hned, mohli jít domů. Takhle tam museli trčet.

Topol: Já nevolil, ale bylo s tím vždycky spojený nějaký otravování. Volební komise chodila za mámou, kde prý má syna a jestli půjde volit.

A víte, s čím já jsem se potýkal nejvíc? S vidinou, že po vyhazovu z vojenské katedry budu muset na dva roky na vojnu. A nejvíc mě děsila představa, že k něčemu dojde a já budu násilím na straně režimu...

Němec: To se řešilo modrou knížkou. Tos asi podcenil přípravu, na té se pracovalo několik let.

Topol: Ano, jako plno kamarádů, kteří se jinak vyznačovali skvělým fyzickým i duševním zdravím, jsem i já získal modrou knížku za blázinec. A pamatuju si na den, kdy jsem z něj vyšel. Získal jsem nejen modrou, ale i invalidní důchod, asi pět set korun. A s tímto bohatstvím jsem šel do bufetu univerzitní knihovny, kde pracovala Ondřejova sestra Markéta, a ta mi ukázala krásně upravený samizdat, Solženicynovo Souostroví Gulag. A já za něj ty peníze dal. A už se těšil, jak si půjdu domů číst. Byly to krásný časy.

Osvobození od vítězství

Jan Kovanic 7. května 2025

Opět budeme slavit osmý květen jako Den vítězství. Bohužel, strašně dlouho jsme slavili 9. května jako Den osvobození... A protože jsme byli osvobozeni, byli jsme vděční osvoboditelům, místo abychom oslavovali vítěze. A protože jsme byli vděční osvoboditelům, hodně jsme jim dovolovali. Osvoboditelům? Prahu osvobodila Rudá armáda. <A většinu československého území.> Takže jsme moc dovolovali Rudé armádě. Totiž - těžko nedovolovat. Když už se košická vláda smířila se sovětskou okupací Podkarpatské Rusi. Těžko se nesmířít, já vím. Historie byla taká. Já tu teď jenom drobně připomenu, jaká historie. Podkarpatskou/ Zakarpatskou Rus/Ukrajinu k sovětskému území zakreslili již soudruzi Hitler a Stalin, když si parcelovali v roce 1939 Polsko. No a pak, když byl SSSR spojencem, bylo marno připomínat jisté československo-sovětské smlouvy. „V souladu s přáním obyvatelstva“ pak bylo pod/zakarpatské území ČSR definitivně předáno sovětským osvoboditelům 29. června 1945...

<Byli jsme asi jediná ze zemí vítězné koalice, které bylo po válce odebráno území!>

Jiní Rusové si nesvobodně zvolili německé mundúry místo toho, aby se nechali umučit hladem v německých koncentracích. Mluvíme o Vlasovcích, jichž za svobodu naší vlasti padlo na 300. Tedy v Pražském povstání. K těmto padlým se hned 9. května 1945 přidali další, když osvoboditelé z NKVD vyvlékli zraněné Vlasovce z nemocnice na Karláku do parku, kde je bez meškání zastřelili. Vlasovcům nebylo ani dovoleno překročit demarkační čáru k Američanům tak, jak to bylo dovoleno dvěma milionům německých vojáků. Měli halt smůlu, že nepatřili ani k vítězům, ani k osvoboditelům.

Vlasovci byli tedy zrádci, dobrá, nepodařilo se jim vykoupit svou vinu ani v očích Američanů. Ale byli tu i další „zrádci“ - alespoň podle Stalina. Tedy ruští emigranti. Podle zákona šlo sice o

československé státní občany, ale po tom, co jiní čs. státní občané z Podkarpatské Rusi se stali občany sovětskými, nepřišlo našim státním orgánům za moudré zabývat se ani únosy několika tisíc vlastních občanů z území vlastního Československa.

Největší smůlu z vítězů měl pak domácí odboj. Ono už když ještě během bojů o Český rozhlas dostali rozhlasáci pokyn, aby zásadně používali slova „osvobození“ místo „vítězství“, bylo lze očekávat různé věci. Věci, které následovaly, byly takové, že se nejdříve zapomnělo na České povstání <přesněji Povstání českého lidu, kdy skoro v každé obci vypukl živelný odpor proti dochcípávající okupační moci>, a potom se upozadovalo i Pražské povstání, na které šlo - zejména v Praze s třemi tisícovkami mrtvých a rozbombardovaným Václavákem - těžko zapomenout.

<Pražští povstalci vlastně zvítězili, protože Němci kapitulovali do jejich rukou. Sovětské tanky dorazily do Prahy v době, kdy ve vnitřním městě zůstávali už jen fanatičtí odstřelovači. S esesáky na Zličově bojovali 9. května také hlavně povstalci. Při samotném osvobození Prahy zemřelo 30 rudoarmějčů - polovička z nich na následky dopravních nehod a vlastního postřelení...>

Českoslovenští komunisté se na tomto „osvobození od vítězství“ samozřejmě podíleli svým tlakem podporovaným z Moskvy. Na tento tlak však demokratičtí politici ochotně přistoupili. Snad proto, že to byli více „politici“, než „demokraté“.

„Košická vláda po návratu do Prahy svou funkci nesložila, jak bylo slibováno, svou funkci však složila Česká národní rada. V Praze začal čilý život čtyř dovolených politických stran. Domácí odboj byl tím zcela vyřazen z přímého vlivu na běh státních záležitostí... Na politiku měli čas ti, kdož z Londýna a Moskvy posílali bojovat ty druhé.“ To není můj povzdech, ale dovolil jsem si parafrázovat dobový text, který napsal nástupce generála Luži v domácí odbojové skupině Obroda národa Josef Grňa (skautským jménem Vlk).

Tak byla nastoupena přímá cesta k dalšímu „osvobození“ - osvobození od demokracie, které nastalo s „vítězným Únorem“. Podělali jsme si to tenkrát v pětačtyřicátém sami. Ano, byla jistá mezinárodní konstelace. Po listopadu 1989 nastala zase jiná mezinárodní konstelace. Jsme členy NATO a EU. Ale ta mezinárodní konstelace není nikdy na věčné časy. Na věčné časy však platí: Můžeme si to podělat jenom sami.

Už si to nepodělejme!

Jo - a nehynoucí díky vyjadřuji všem našim válečným hrdinům, zejména těm konkrétním lidem, klukům a holkám, tátům od rodin, skautům, sokolům, nádražákům, policajtům, četníkům <a bylo jich na 800 policistů a četníků, kteří byli popraveni v odboji i během květnové revoluce>, zdravotním sestřím, tramvajákům, rozhlasákům, spojařům, pošťákům, partyzánům a vojákům všech armád, kteří před dvašedesáti <osmdesáti> lety společně zvítězili!

Víte že.. Občané **Moravského Krumlova** si se smutkem připomínají tragické události z května a června 1945. 7. května 1945 zažilo město zabrané od roku 1938 Němci **nevidaný nálet bombardérů Rudé armády**. Zasaženo jich bylo 383 domů, z nichž 113 bylo zničeno úplně do základů. V troskách zahynulo patnáct lidí.

Může být nikotin tajemstvím imunity a dlouhověkosti?

Kevin Hughes Natural News 2025

Struktura nikotinu se velmi podobá vitamínu B3 (niacinu), živině důležité pro zdraví kůže, trávení a kognitivní funkce. Tato podobnost naznačuje, že nikotin může napodobovat přínosy niacinu, zejména při podpoře parasymptického nervového systému a zvládnání zánětů nebo autoimunitních stavů. Nikotin aktivuje acetylcholinové receptory, které hrají roli při trávení, učení a zdraví kůže. Je studován pro své protizánětlivé vlastnosti a potenciál k léčbě autoimunitních onemocnění, dlouhodobých příznaků COVID a buněčné dysfunkce související s vakcínami.

Přestože nikotin vykazuje terapeutické přísliby, je zřejmá jeho dvojitá povaha. Může aktivovat buněčné funkce, ale je také zkoumán pro svůj potenciál blokovat acetylcholinové receptory, což zdůrazňuje potřebu pečlivého pochopení jeho mechanismů.

Stopová množství nikotinu se nacházejí v každodenních potravinách, jako jsou lilky, rajčata a brambory. Návykové vlastnosti tabáku jsou připisovány syntetickým chemickým látkám (pyrazinům), nikoliv samotnému nikotinu, což zpochybňuje narativ o nikotinu jako hlavním viníkovi závislosti na tabáku.

Navzdory potenciálu nikotinu je přístup k terapiím na jeho bázi omezen. Odborníci naznačují, že toto potlačování může být způsobeno snahou o kontrolu narativů ve zdravotnictví, a vyzývají k přehodnocení role nikotinu v oblasti imunitního zdraví, zvládnání zánětů a dlouhověkosti.

Nikotin byl po desetiletí označován za návykové viníka nemocí spojených s kouřením. Ale co když tato nepochopená molekula skrývá nevyužitý potenciál pro zdraví imunity, protizánětlivé účinky a dokonce i dlouhověkost?

Molekulární struktura nikotinu je nápadně podobná vitamínu B3 (niacinu), živině, která je důležitá pro zdraví kůže, trávení a kognitivní funkce. Fuchs vysvětlil, že nikotin a kyselina nikotinová (vitamin B3) mají téměř totožnou strukturu a vitamin B3 je pravděpodobně jedním z nejdůležitějších vitaminů v těle. Dodal, že nedostatek vitamínu B3 může vést ke stavům, jako je pelagra, která se projevuje kožními problémy, zažívacími problémy a dokonce demencí.

Tato molekulární podobnost naznačuje, že nikotin by mohl napodobovat některé z výhod niacinu, zejména při podpoře parasymptického nervového systému, který řídí odpočinek, trávení a relaxaci. Fuchs poznamenal, že nikotin aktivuje acetylcholinové receptory, které hrají klíčovou roli v trávení, učení a zdraví kůže. Registrovaný farmaceut, odborník na výživu a péči o pleť dodal, že díky tomu je nikotin potenciálním spojencem při zvládnání zánětů a autoimunitních onemocnění, jako je revmatoidní artritida.

Přestože léčebný potenciál nikotinu získává stále větší pozornost, nelze ignorovat jeho dvojitou povahu.

Fuchs zdůraznil, že armáda zkoumá schopnost nikotinu blokovat acetylcholinové receptory a potenciálně jej použít jako chemickou zbraň k potlačení dýchacích funkcí. Tato dualita podtrhuje důležitost pochopení mechanismů a použití nikotinu.

Ardis to dále rozvedl a zdůraznil, že nikotinové receptory jsou přítomny na všech buňkách v

lidském těle, včetně bílých krvinek, které bojují proti infekcím. Moderátor pořadu „The Dr. Ardis Show“ se zeptal: „Proč by Bůh umístil nikotinové receptory na každou buňku lidského těla, kdyby vám nikotin neměl přinášet užitek?“ ptal se Dr. Ardis.

Zmínil, že nikotin působí jako agonista, který zapíná funkci buněk a umožňuje přenos acetylcholinu mezi buňkami. Zakladatel a generální ředitel společnosti Nature Wins dodal, že to je důvod, proč nikotin dokáže obnovit chuť a čich u lidí postižených hroty proteiny, které tyto receptory blokuje. (Související informace: Nikotin - chybějící kousek terapeutické skládačky týkající se biologických zbraní žihadla a COVID-19).

Nikotin je přítomen v běžných potravinách

Ardis upozornil, že lilky, rajčata, brambory, cukety, papriky a květák obsahují stopové množství nikotinu.

Fuchs i Ardis zdůraznili potenciál nikotinu jako imunitního modulátoru.

Fuchs poznamenal, že schopnost nikotinu aktivovat parasymptický nervový systém by mohla pomoci potlačit zánět a podpořit imunitní funkce. Uvedl, že nikotin je zkoumán pro své protizánětlivé účinky a potenciál k léčbě autoimunitních onemocnění.

Ardis dodal, že úloha nikotinu při obnově buněčných funkcí by mohla být klíčová při řešení dlouhodobých příznaků COVID a poškození po očkování. Když se na nikotinové receptory navážou proteiny hrotu, vypnou funkci buněk. Zavedení nikotinu však může tyto proteiny uvolnit a obnovit normální buněčnou aktivitu.

Navzdory slibným přínosům je přístup k terapiím na bázi nikotinu celosvětově omezen. Ardis varoval, že vlády a farmaceutické společnosti možná potlačují terapeutický potenciál nikotinu, aby si udržely kontrolu nad zdravotnickými narativy. Uvedl, že vědí, že nikotin funguje, což je důvod, proč ztěžují přístup k nikotinovým žvýkačkám, náplastem a dalším volně prodejným produktům.

Příběh nikotinu je příběhem paradoxu a potenciálu. Dlouho byl demonizován jako škodlivá látka, nyní se ukazuje jako mocný nástroj pro zdraví imunity, zvládnání zánětů a obnovu buněk. Jak odhalili Fuchs a Ardis, klíč spočívá v pochopení jeho molekulárních mechanismů a jeho oddělení od škodlivých přísad obsažených v tabákových výrobcích.

Otázkou zůstává:

Přijme lékařská a vědecká komunita léčebný potenciál nikotinu, nebo budou jeho přínosy nadále zastíněny jeho kontroverzní pověstí? Zatím vše nasvědčuje tomu, že tato nepochopená molekula by mohla být klíčem k odhalení nových hranic v oblasti zdraví a dlouhověkosti.

<https://www.naturalnews.com/2025-02-03-could-nicotine-be-secret-immunity-and-longevity.html>

Vydavatel přeložil článek pomocí DeepL.com

WIKIPEDIE:

Dezinformátoři v roli editorů

Gita Zbavitelová

Propalestinští aktivisté se snaží ovlivňovat veřejné mínění i prostřednictvím anglickojazyčné Wikipedie. Americký web Piratewires.com zjistil, že skupina příznivců palestinských teroristických hnutí přepsala v roli editorů až 10 000 článků týkajících se přímo či nepřímo Izraele, Palestinců

a souvisejících témat a udělala v nich na dva miliony „oprav“ tak, aby bagatelizovaly zločiny teroristů a prezentovaly Izrael jako nemilosrdného kolonizátora a vraha Arabů. Šlo o koordinovanou kampaň zhruba čtyřiceti editorů, která měla radikálně změnit způsob, jakým veřejnost vnímá izraelsko-palestinský konflikt.

Editori delegitimizovali Izrael, bagatelizovali palestinský antisemitismus, násilnosti i výzvy teroristů ke zničení Izraele, zveličovali kritiku židovského státu, líčili teroristické skupiny v příznivém světle a opírali svá tvrzení o nepravdivé informace marginálních pseudovědců a neobjektivních nebo neznámých autorů.

Například v článku „Zionism“ se čtenář dozvěděl, že „sionisté chtěli vytvořit židovský stát v Palestině na co největší ploše půdy s co největším počtem Židů a s co nejmenším počtem Arabů“, což je naprostý nesmysl, a místo na zakladatele sionismu Theodora Herzla článek odkazoval na knihu s názvem „Nakba a přežití“ neznámého autora jménem Adel Manna.

V článku „Jews“ byl z odstavce o původu Židů odstraněn výraz „Land of Israel“ (Země izraelská), aby si někdo nemyslel, že na ni Židé mají historický nárok, a dál se vyskytoval jen v souvislosti se sionismem.

Tentýž dezinformátor „upravil“ i image teroristického Hamásu. Z anglické verze článku o tomto hnutí vyjmul v pasáži o jeho chartě část, která vyzývá k vraždění Židů a zničení Státu Izrael. Podle Piratewires ji vyškrtl i z nejméně tří dalších článků a vymazal také vzácnou kritiku Hamásu organizací Amnesty International. Dezinformátoři bagatelizovali i kolaboraci jeruzalémského muftího Hadždž Amína Husejního s Hitlerem a odstranili fotografii muftího na návštěvě nacistického koncentračního tábora.

Polští historici Jan Grabowski a Shira Kleinová zase předloni odhalili v člancích anglické Wikipedie o dějinách Polska zkruslování polské role při vyvražďování Židů v zemi. Polští nacionalisté manipulovali informace o holokaustu v Polsku až patnáct let, aby zemi zbavili spoluodpovědnosti za vraždění Židů a očistili zemi od nařčení z antisemitismu. „Upravené“ články tvrdily, že Poláci byli výhradně oběťmi nacismu, ačkoli je všeobecně známo, že své židovské spoluobčany často udávali i zabíjeli. Dezinformátoři tvrdili, že Poláci i Židé trpěli za války stejně, že polský antisemitismus je jen okrajovým jevem, že většina Židů podporovala komunismus, s komunisty se spikla a kolaborovala i s nacisty nebo že Polsko ovládali a dodnes ovládají „chamtiví Židé“ a mohou si za pronásledování sami. Grabowski s Kleinovou celý případ hodně rozvířili a vedení Wikipedie dezinformace opravilo.

Výsledkem činnosti editorů-dezinformátorů o Izraeli a Palestincích je zásadní posun v názorech čtenářů. Podle Piratewires je na vině i vyhledávač Google, který Wikipedii poskytuje přednostní místo, takže když někdo hledá izraelsko-palestinské téma, je prvním odkazem, na který padne, právě Wikipedie. Čtenář tak má pocit, že jde o spolehlivý zdroj informací, ale ve skutečnosti Google potlačuje ty seriózní a spolehlivé.

Manipulace s články o Izraeli a Palestincích shrnula v polovině března zpráva americké Ligy proti hanobení (ADL). Podle ní je dezinformátoři zkruslovali přes deset let.

Anglicky a arabsky hovořící editoři zesílili činnost po masakru ze 7. října 2023, a ti arabští dokonce otevřeně chválili ideologii Hamásu, což je v rozporu s pravidly Wikipedie, jejíž autoři mají být neustranní.

Dalším znepokojivým krokem těchto „editorů“ bylo loni v červnu prohlášení, že americká ADL není spolehlivým zdrojem informací o izraelsko-palestinském konfliktu ani o antisemitismu, jímž se tato organizace už mnoho let seriózně zabývá a vydala o něm řadu erudovaných publikací, stejně jako o rasismu a extremismu. Dezinformátoři naopak jako důvěryhodný zdroj vyzdvihovali katarskou stanici Al-Džazíra, která je hlásnou troubou Hamásu.

„Většina čtenářů předpokládá, že Wikipedie je spolehlivý zdroj, ale ve skutečnosti se stala předpojatou platformou, kterou manipulují editoři s cílem prosadit svou verzi událostí,“ prohlásil ředitel ADL Jonathan Greenblatt.

Koncem ledna to přiznal i Arbitrážní výbor Wikipedie a zakázal přístup osmi editorům, z nichž šest bylo ostře protiizraelských a dva proizraelských.

Předpojatost proti Izraeli a snahu bagatelizovat 7. říjen 2023 v anglickojazyčných článcích Wikipedie kritizoval už před rokem Světový židovský kongres. Obsah článků se potom změnil, ale například „masakr“ (ze 7. 10. 2023) se změnil na „útok“ a celý článek o sadistickém vraždění teroristů se dodnes jmenuje „7 October 2023 attack on Israel“. Anglickojazyčná Wikipedie má tak s neutralitou problém nadále.

Wikipedie se tak stala nespolehlivým a pochybným informačním pramenem – přinejmenším o tématech týkajících se Izraele a Palestinců.

Jde ovšem články v angličtině – zatím není známo, že by nějaká dezinformační skupina zasahovala do českých verzí.

HISTORIE: Rudí jako hnědí

Jan Ziegler NevPes

Z jednoduchého prostého důvodu, sovětští komunisté se sami dopouštěli oblundných zločinů proti lidskosti a genocidy skupin obyvatel kvůli jejich původu. Rudí se od hnědých skoro vůbec nelišili.

Nezpochybnuji norimberský proces nad nacistickými válečnými zločinci. Ten byl na místě, protože hitlerovské Německo se dopustilo děsivých zločinů proti lidskosti včetně holocaustu, v jehož důsledku bylo zavražděno na šest milionů Židů. Ty nacisté plánovali vyhladit kvůli jejich původu. Když k tomu připočítáme další nacistické zločiny, tak muselo přijít exemplární potrestání tvůrců těchto oblundností.

Potud v pořádku, potíž však je v tom, že mezi žalobci nacistů byli v Norimberku i Sověti, kteří s Německem uzavřeli v srpnu 1939 pakt Molotov – Ribbentrop, jehož tajným dodatkem si rozdělili východní Evropu. Sověti stejně jako Němci přepadli jiné státy, v nichž se dopustili válečných zločinů včetně vražd a hromadných deportací civilního obyvatelstva.

V čele komunistického Sovětského svazu byl masový vrah Stalin, který je zodpovědný za smrt mnoha milionů lidí. Alexandr Jakovlev v knize Rusko plné křížů uvádí počet obětí komunistického teroru v SSSR na 20 – 25 milionů. Jen vinou sovětským vedením záměrně vyvolaného hladomoru v třicátých letech zahynulo na 6 – 8 milionů lidí převážně Ukrajinců a to jen

proto, že jako farmáři byli prohlášeni za tzv. kulaky. Jednalo se o prokazatelnou záměrnou likvidaci skupiny obyvatelstva.

Hlavním žalobcem za SSSR v norimberském procesu trvajícím od listopadu 1945 do října 1946 byl Roman Ruděnko, hlavní prokurátor Ukrajiny a později generální prokurátor SSSR. Dotyčný se však sám podílel na válečných zločinech. Patřil k strůjcům katyňského masakru, při kterém sovětská tajná policie NKVD zavraždila bez soudu na 20 tisíc polských válečných zajatců. Ani nepřekvapuje, že v Norimberku pak z tohoto činu obvinil některé přítomné nacisty. To už bylo opravdu pořádné chucpe. Ruděnko se rovněž podílel na perzekuci polských nekomunistických odbojářů, kteří byli uneseni do Moskvy, souzeni v nezákonných vykonstruovaných procesech, a on proti nim vystupoval jako žalobce.

Za SSSR se na přípravě norimberského tribunálu zúčastnil také prokurátor Andrej Vyšinskij, kterého Alexandr Jakovlev označil jako jednoho z hlavních představitelů likvidace lidí v tehdejších Sovětském svazu. Vyšinskij se v roce 1935 stal generálním prokurátorem SSSR a jako takový měl značný podíl na nezákonných moskevských procesech, které byly součástí Stalinových velkých čistek a při nichž byli odsuzováni k smrti a popravování nevinní lidé. Používal opravdu vybraný slovník. „*Strílejte ty vzteklé psy. Smrt takové bandě, která ze sovětského lidu saje krev! Pryč s tím vydríduchem Trockým, z jehož úst kape zabijácký jed, kterým tráví velké ideje marxismu! Zničte ty bídné existence! Udělejme jednou provždy přítrž těm ubohým zrůdám z lišáků a prasat, těm smrdutým mrtvolám! Vyhladme běsnící kapitalistické psy, kteří chtějí roztrhat na kusy květ našeho mladého sovětského národa! Nacpěme jim tu jejich zhovadilou nenávisť vůči našim vedoucím soudruhům zpátky do chřtánů!*“

Ani nepřekvapuje, že po procesech Vyšinskij získal luxusní moskevský byt Leonida Serebrjakova, který v jenom z nich byl odsouzen k trestu smrti a popraven. Ještě však předtím patřil k hlavním původcům hladomoru na Ukrajině. V roce 1946 se stal náměstkem ministra zahraničních věcí, v letech 1949 – 1953 pak působil jako ministr zahraničních věcí SSSR. Čili Ruděnko a Vyšinskij byli sami zločinci, kteří měli na rukou krev nevinných lidí a účast na masových vraždách. Sověti mající máslo na hlavě neměli morální právo podílet se na soudu s nacistickými válečnými zločinci, s nimiž si ostatně až do roku 1941 dobře rozuměli. V tomto případě mne napadá ono Krylovo: „*na rohu ulice vrah o morálce káže,*“

Neumím si představit, že by Kájínek působil jako státní zástupce a žaloval lidi za vraždu. To je dost zvláštní představa. Jenomže Roman Ruděnko se vědomě podílel na zločinech a vraždách nevinných lidí, takže v Norimberku působil jako vrchol drzosti a pokrytectví. Chápu, že z hlediska tehdejší situace se nedalo v účasti Sovětů zabránit. To však nic nemění na tom, že rudí neměli morální právo soudit nacistické válečné zločince!

Vašík aneb všechno je jinak.

Mára Kočí

Již jsem to tady psal. Vím od staršího dozorce který tu ožralou zrzavou krysu z kterého dělají poloboha pamatoval, kdy se měl Vašík chlubit spoluvězňům, že bude prezidentem. A níže uvedený článkuček vše vysvětluje.

Jan Schwarz, pastor církve československé husitské seděl s Havlem na Borech...

Tohle by měli vyvěsit ve školách! Seděl jsem s Havlem na Borech, v I. oddělení politických vězňů, a zatímco my jsme na dvoře kovošrotu ve sněhu na páračkách párali elektrické kabely a třídili ocel, a měděné dráty vázali do otepí, nad námi v I. patře kouřil v okně znuděný vězeňský knihovník V. Havel. Když jsem po návratu domů poslouchal ve zprávách ve Hlasu Ameriky, jak disident Havel trpí na Borech, musel jsem se smát.

A od té doby vím, jak se vyrábí ikona světce XX.století. Někteří husité se pak divili, když jsem po zvolení do úřadu husitského patriarchy do adresáře zvaných hostů na slavnostní bohoslužbu k inauguraci na husitského patriarchy odmítl pozvat Havla, a místo toho jsem pozval poslance za KSČM Pavla Kováčika z Hrotovic, jehož paní mi hrála na varhany při bohoslužbách na hrotovickém zámku v zámecké kapli. Dlouho se pak tradovalo, jak reagoval překvapen V. Klaus, když uviděl Kováčika listovat v husitském zpěvníku - Hm,hm, hm, co vy tady děláte? - ptal se udiveně Klaus a Pavel Kováčik s úsměvem odpovídal - To bych se měl zeptat spíš já vás. Havel byl skutečně politický klaun a moje vzpomínky by vydaly na knihu. Jan Schwarz, pastor církve československé husitské.

Před dvěma roky jsme slavili 50. výročí maturity v Plzni a povídali jsme si o životě. Jedna moje spolužačka nám řekla, že vystudovala psychologii a sociologii a pak pracovala celý život ve věznici na Borech v Plzni. Já jsem reagoval: "Tak musíš být přítelkyní Václava Havla, který byl u vás za komunistů zavřený." Ona reagovala následovně: „To byla chráněná svině, která celý den ve vězení chlastala a nepracovala.

Komunisti na příkaz amerických vrahů z něho vyráběli hrdinu a budoucího prezidenta. Když ho nějaký neinformovaný dozorce věznice napomenul, že porušuje pravidla věznice, tak za to byl dozorce potrestán, co si to dovolil k Havlovi, který je tam na stáži. Já se mu vyhýbala, abych nebyla rovněž potrestána. Josef, český vlastenec a osvětář

Sdíleno od Jiří Mazlík.

PS: foto je pouze ilustrační, pro progresivně debilní, pro- nosáčské novináře!

Pokus o vraždu Trockého:

Stalinův rozkaz plnil i fanatický malíř, masakr nevyšel

Jaroslav Krupka denik.cz

Brzy ráno 24. května 1940 zaútočila na vilu na předměstí Coyoacán mexického metropole Mexico City skupina mužů vyzbrojených samopaly a výbušninami. Ulicí se rozburácela palba. Útok vedl agent NKVD Josif Grigulevič a mexický malíř David Alfaro Siqueiros. Jejich cíl, sovětský revolucionář v exilu Lev Davidovič Trockij, však střelbu přežil. O tři měsíce.

Sovětský vůdce Josif Vissarionovič Stalin se o vraždu svého úhlavního soka a konkurenta Lva Davidoviče Trockého pokoušel už delší dobu. Když nevyšel první pokus z března 1939, pověřil celkovou organizací tohoto "úkolů" důstojníka sovětské tajné služby NKVD Pavla Sudoplatovi, který jej svěřil dalšímu agentovi Leonidu (nebo také Nahumovi) Izakovičovi Eitingonovi.

Ten pak přistoupil k vytvoření tří atentátnických sítí agentů NKVD, které byly podle Sudoplatových požadavků sestaveny tak, aby fungovaly zcela nezávisle na již existujících špiónážních sítích NKVD ve Spojených státech a v Mexiku, a nemohly je tedy ohrozit.

Palebný přepad před svítáním

Dne 24. května 1940 zaútočila na Trockého dům v mexickém exilu ozbrojená skupina, kterou vedl agent NKVD Josif Grigulevič a mexický malíř David Alfaro Siqueiros. Jejich doprovod tvořili muži, kteří sloužili v letech 1937 a 1938 pod Siqueirosem ve španělské občanské válce, z níž se tento komunistický malíř vrátil v hodnosti plukovníka. Atentátníci využili toho, že v domě se ještě spalo, vnikli do zahrady a pak několika vstupy současně vtrhli do domu. V domě se rozestavili k jednotlivým ložnicím a spustili do nich ničivou palbu.

Po rozstřílení místností se skupina v přestřelce s dalšími Trockého osobními strážci stáhla, přesvědčená, že nikdo v místnostech nezůstal naživu. Při ústupu s sebou vzala Trockého mladého asistenta a osobního strážce Roberta Sheldona Harteho, kterého zajala při vstupu do domu.

Atentátníci se však zmýlili. Dům byl po střelbě strašně zpustošený, ale všichni žili. Jediným postřeleným se stal Trockého čtrnáctiletý vnuk Vsevolod Platonovič "Esteban" Volkov (narozený 7. března 1926), kterého jeden z projektilů zasáhl do nohy, i ten však zranění přežil. Trockij sám zůstal nezraněn.

Jedinou obětí nezdařeného atentátu se tak stal už zmíněný Robert Sheldon Harte, mladý newyorský komunist, jehož útočníci odvěkli s sebou.

Policie vyšetřující ranní přepadení později našla jeho tělo zahrabané v mělkém hrobě na cestě do Desierto de los Leones. Atentátníci ho popravili ranou do hlavy.

Podle jedné z teorií byl i Sheldon sovětským agentem s krycím jménem Amur, který vpustil útočníky do domu a dal jim popis jeho vnitřního uspořádání. Na ústupu jej zabili, protože si uvědomili, že se jim Trockého zabít nepodařilo, a podezírali Sheldona ze zrady. V roce 1954 se tak údajně vyjádřil i velitel celé operace Leonid Eitingon, jeho výpověď však není průkazná. Sám Trockij názory o Sheldonově spolupíně rozhořčeně odmítal. Role newyorského komunisty při přepadení není dodnes jednoznačně vysvětlená, jisté je nicméně to, že na ně jako jediný doplatil životem.

Trockij však stále žil a dva týdny po atentátu, dne 8. června 1940, napsal článek s názvem "Stalin si žádá mou smrt". V něm vyjádřil přesvědčení, že přijde další atentát. Nemýlil se. Dne 20. srpna ho v jeho pracovně napadl horolezeckým cepínem další agent NKVD, Španěl Ramón Mercader, jemuž Trockij důvěřoval. Tentokrát už byl útok opravdu smrtelný.

Vraždící komunist a inovativní umělec v jednom

Úspěšný srpnový atentát do značné míry překryl květnový pokus, takže dnes už se o něm příliš nehovoří. Přesto si i toto přepadení větší pozornost zaslouží. Zejména osobou jeho hlavního protagonisty, mexického malíře Siqueirose, jenž byl sice fanatickým komunistou schopným i vraždit, ale také inovátorským a progresivním umělcem. Kdo byl tento muž a jak se dostal do Stalinových služeb?

Siqueiros, v době atentátu čtyřiačtyřicetiletý mexický umělec, proslul v malbě spoluzaložením školy tzv. muralismu, tedy malby na zdi ve venkovních městských prostorech. Její náměty byly většinou ideologické a její postupy novátorské - jako vůbec první začal například ve 30. letech používat stříkáčské pistole (airbrush), jež se až o mnoho let později stala základním nástrojem tvůrců graffiti (za jejich předchůdce je Siqueiros také považován).

Od roku 1919 působil v Evropě coby vojenský atašé a po návratu do Mexika v roce 1922 se začal silně angažovat ve veřejném dění. Založil Syndikát malířů a sochařů a začal vydávat ilustrovaný časopis El Machete, pozdější orgán komunistické strany Mexika. Působil mezi horníky a zemědělci, vydával dělnický časopis Kladivo, byl činný v odborech.

V roce 1927 se jako vedoucí mexické delegace zúčastnil mezinárodního kongresu horníků v Moskvě, o dva roky později v Argentině. Po účasti na 1. máji 1930 skončil ve vězení. V té době vytvořil řadu obrazů a grafik s bojovnými náměty.

V roce 1932 byl pro své politické aktivity vyhoštěn z Mexika, takže přesídlil do Spojených států. V Los Angeles učil na výtvarné škole a současně zde začal rozvíjet techniky pro malby na zdi, včetně zmíněného airbrushu. Dál se také zapojoval do levicového hnutí, například připravoval pochod 1. máje v roce 1936 a organizoval stávkou za světový mír, s níž mu pomáhal i další budoucí slavný malíř Jackson Pollock.

Další zlom přišel s občanskou válkou ve Španělsku v letech 1937 a 1938, do níž Siqueiros odcestoval a vrátil se jako fanatický komunist v hodnosti plukovníka. V té době už byl přesvědčeným stalinistou a podporovatelem Sovětského svazu pod Stalinovým vedením. Jeho přesvědčení ho vedlo i při vražedném pokusu.

Ještě v roce 1940 byl podruhé vyhoštěn z Mexika, po čtyřech letech se ale vrátil a dále tvořil velkoformátová díla, která dodnes tvoří výzdobu řada mexických veřejných míst. Nevzdal se ale ani komunistického přesvědčení, takže začátkem 60. let znovu skončil na čtyři roky ve vězení. Sovětský svaz mu v roce 1966 udělil Leninovu cenu za mír. V roce 1974 Siqueiros zemřel během práce na svých pamětech.

Nejdřív spojenci, později úhlavní nepřátelé

Proč se vlastně Stalin toužil tak silně Trockého zabit, že neváhal vysílat své agenty až na druhý konec světa? Na začátku všeho byl konkurenční

boj - Trockij byl po Vladimíru Iljiči Leninovi druhý nejvýznamnější představitel bolševické říjnové revoluce (a podle řady organizátorů její skutečný mozek a hlavní organizátor), zakladatel Rudé armády a po Leninově smrti žhavý kandidát na jeho nástupce. Toto místo však pro sebe toužil zabrat také ctižádostivý diktátor Stalin, jímž Trockij pohrdal, a proto ho zásadně podcenil.

Stalin Trockého postupně odstaven z postu předsedy revoluční vojenské rady a z funkce lidového komisaře vojenství a v roce 1927 dosáhl i jeho vyloučení z komunistické strany. Důvodem byla zejména Trockého neustálá kritika Stalinových kroků, vedená z levicových pozic.

Stalin poslal Trockého nejdřív do vyhnanství v kazašském městě Almata, a když ani tam jeho soupeř nepřestal s politickou činností, vypověděl ho v roce 1929 ze země. Od roku 1936 žil Trockij v Mexiku, ale protože ani tady nepřestal stalinskou formu vlády kritizovat, vydal sovětský vůdce (bez ohledu na náklady a riziko) příkaz Trockého zlikvidovat. Dočkal se až na několikátý pokus - ale dočkal se.

Trockismus je odnož marxismu v podání Lva Davidoviče Trockého. Trockij byl v roce 1905 zvoleným předsedou petrohradského sovětu a po říjnové revoluci a za občanské války tvůrcem a velitelem Rudé armády. Trockismus se profiloval jako kritická protiváha stalinismu – ideologie a politiky Stalina. Po upevnění Stalinovy moci koncem dvacátých let Trockij emigroval a v exilu byl zavražděn Stalinovými agenty. V Sovětském svazu se z něho stal symbol odpadlictví od marxismu-leninismu, státní ideologie Sovětského svazu i dalších států tzv. Východního bloku.

V oblasti ideologie se trockismus liší zejména v pojetí socialistické revoluce, která má být v návaznosti na Marxe a Engelse **permanentní revolucí** a probíhat ve všech státech, dokud nebude kapitalismus poražen. Naopak ideologie stalinismu preferuje odložení světové revoluce a budování socialismu v jedné zemi a navazuje na dílo Lenina, který vysvětloval specifické podmínky revoluce v průmyslově zaostalém Rusku, které neodpovídaly teoriím Marxe a Engelse.

Lev Trockij se zabýval i kritikou Stalinovy politiky. Domníval se, že v SSSR vznikla byrokratická kasta, která vládne místo pracující třídy. V souladu s myšlenkami marxismu se Trockij domníval, že tyto byrokratické elity zákonitě vytvářejí podmínky směřující proti zájmům lidí. Také vystupoval proti Stalinově teorii socialismu v jedné zemi.

Jedno z dalších rozpracování myšlenek Trockého přinesl Tony Cliff. Domníval se, že ve východním bloku neexistuje žádná forma socialismu, ale státní kapitalismus. Tony Cliff také tvrdí, že skutečnou revoluční silou ve východním bloku tedy nebyly komunistické strany, ale hnutí zdola, například polský odborový svaz Solidarity.^[1]

Soudružka Šabatová je údajně obdivovatelka a stoupenkyně Trockého.

https://www.denik.cz/ze_sveta/irena-kowalska-wuttke.html

<https://www.denik.cz/autor/jaroslav-krupka-3236.html>

Vydavatel: Holt soudruzi komunisté i soukmenovci národní socialisté se odlišují tím, že oba vraždí své zakladatele strany.

Zborcená diktatura Hlubokého státu

Benjamin Kuras

Trump s Muskem v tom byrokratickém Hlubokém státě řadí jako dvojice pistolníků v klasickém westernu, která osvobozuje od padouchů kovbojské městečko, a přitom sestřelí komín, splaší krávy a zastřelí slepici, čímž drama povýší na komedii. Tak nějak podobně Muskovi občas uletí nějaká divoká kachna, jako třeba těch 50 milionů na kondomy v Gaze palestinské, asi popletené s Gazou mozambickou, kde prý mimořádně bují Aids. (Kdo měl ksakru vědět, že nějakou Gazu má taky nějaký Mozambik, že?). Mějme soucit s těmi, kdo to nedokážou brát s humorem.

A zní to celé jako kovbojka, s občasným gagem od Mel Brookse nebo Woody Allena. V noci po inauguraci se několik stovek Muskových ajťáků s krkolomnou rychlostí, rozsahem a precisností nabouralo do finančních transakcí vládních institucí a hned na Ministerstvu financí čili státní kase vpluli do státních peněžních toků s heslem „Politiku okecáte, peníze nelžou“.

Než Hluboký stát ráno nastoupil do práce, měli už odhalených a pomocí algoritmů propojených tolik do té doby důmyslně maskovaných, odváděných a přesměrovaných transakcí, že Musk mohl hned ráno oznámit defraudaci více než 100 miliard dolarů ročně, které státní pokladna posílá osobám bez identifikačních údajů. Čili neznámo kam. Na povrch vyplavaly desetitisíce zbytečných projektů a promrhaných miliard. Na druhé straně se automaticky uvolnily byrokracií blokováne fondy na konkrétní schválené stavby a opravy, typu kalifornské hydranty, v nichž chyběla voda, když tam dorazili hasiči zastavovat požár století.

Muskova razie

Co té Muskově razii přidává na komičnosti, jí však neubírá na serióznosti. Jak praví jedno taoistické přísloví, z čeho se nedá dělat sranda, to se nedá brát vážně. Kdyby byla pravdivá i jen čtvrtina toho, co z Muska vychází, mělo by nám docházet, z jak hlubokého politického, finančního, ekonomického, morálního a kulturního marasmu Ameriku vyhrabávají. A jak mohlo být pozdě, kdyby volby Trump za utrápenou Ameriku nevyhrál.

Jednou nám snad někdo popíše technické detaily, jak se ta Muskova banda drsných ajťáků zvaná DOGE (Department of Government Efficiency) probourává s kulometnou palbou umělé inteligence do hlubin ministerstev a státních agentur a drtí nastavené ochranné algoritmy, jejichž tvůrci ujišťovali Hluboký stát Demokratické vlády, že jsou neprůstřelné. Z těch postupně odhalovaných údajů patřících do kategorie komických stojí za zmínku třeba ještě takovéto:

Ze státní kasy odcházejí příspěvky sociální podpory více než 20 milionům Američanů registrovaným jako ve věku nad 100 let, z toho hezké procento nad 140. „Sociální podporu pobírá mnoho vampírů,“ zavtipkoval si Musk, když mu to DOGE spočítalo. Jen za rok 2023 z hlubin státní kasy vyplavala informace, že na úřadu sociálního zabezpečení jsou 394 miliony registrovaných příjemců, ač celé USA mají jen 335 milionů občanů. Ztráty vycházejí na 552 miliardy, což je třetina celého ročního rozpočtu úřadu sociálního zabezpečení. „Pravděpodobně největší defraudace v dějinách,“ ulevil si Musk.

A to jsou prachy jen z jednoho kyblíku státní kasy. Standardně používaný kritický kód zvaný TAS, podle něhož by se dalo vystopovat, kam transakce jdou, chybí u celkové a zatím technicky nedohledatelné částky 4,7 bilionů.

V mnoha ministerstvech a státních agenturách DOGE nachází a ruší zbytečné milionové výdaje a identifikuje desetitisíce zaměstnanců v nesmyslných funkcích jako instruktoři a kontrolori diverzity, equity a inkluze, propagátoři LGBTQ, transgenderismu, rasové teorie a podobných. Za Bidenovy čtyři roky jich přibylo 4,8 procent. Mnozí teď přijímají nabídku okamžitého odchodu se štedrým odstupným. Trump s Muskem odhadují, že by jich mělo být okolo 200.000,

z celkových 2,2 milionu státních úředníků. Musk slibuje ušetřit ročně miliardy dolarů.

USAID

V jedné z nejvíce financovaných agentur zvané USAID, zřízené po druhé světové válce na pomoc chudým zemím, s nynějším ročním rozpočtem 50 miliard, odhaluje DOGE kousek po kousku mrhání, defraudace a rozkrádání masivních rozměrů. Pod velením bývalé novinářky (později Obamovy poradkyně a velvyslankyně u OSN) Samantha Power, obdařené neomezenou mocí rozdávat peníze, se z ní stala kmotra výrazně levicových projektů a grantů po celém světě.

Třeba takovýchto:

Produkce arabské verze levicového TV seriálu Sesame Street – 20 milionů. Financování čínské výroby virů ve Wuchanu – 40 milionů. Neupřesněné „desítky milionů“ na libanonské univerzitě ovládané Hezbollahem a na kulturní díla LGBTQ a transgenderismu v různých zemích Latinské Ameriky. Kulturní spolek v Gaze (tentokrát té pravé ořechové) produkující anti-židovské rap písničky – 3,3 miliony. Na kábulském letišti australskými novináři vyfotografované balíky stodolarovek pro „humanitární pomoc“ Talibánu, několikrát zopakované a prané přes OSN – odhadované na několik miliard. Globálně vzdělávací instituce Mercy-USA for Aid and Development, jejímž ředitelem je ryzí Američan jménem Umar al-Qadi a jejímž programem je „sponzorství večere Iftar pro postící se rodiny po celý měsíc Ramadán“ – 7 milionů dle vlastního výkazu, 28 až 30 dle jiných.

Miliardy dolarů šly na manipulaci politiky v Evropě do všelijakých wokeismů, na úrovni jak institucí EU a jednotlivých vládních i opozičních stran, tak všelijakých neziskovek, univerzit, profesních asociací, aktivistů, influencerů. Jejich identifikace a odzbrojování si asi vyžádá hodně detektivní práce, nejlíp se zapojením podobných divokých ajťáků, jaké najal Musk. Trumpovo odstřížení jejich peněžních toků by to mohlo usnadnit. Ale jak nás ujistil viceprezident Vance, oni to za nás dělat nebudou.

Malou větvičkou agentury USAID byla „nezávislá investigativní mediální organizace“ zvaná Organised Crime and Corruption Reporting Project (OCCRP), která se vyznamenala kreativním vymýšlením „důkazů“ vedoucích k Trumpovu impeachmentu. Jedním z jejich dárců byl i úřad pro stíhání narkotik při Ministerstvu zahraničí, výše daru nezjištěna. Druhou podobnou větvičkou je National Endowment for Democracy se zadáním „prosazování demokracie, prevence radikalizace a zajišťování stabilních společností ve světě.“ Čili šíření obamovsko-bidenovské politiky. Ta se například v Polsku proslavila instrukcí Tuskově vládě, že musí pozatýkat vysoké funkcionáře strany PiS, aby „vymýtila populismus“.

Masivním globálním dílem této dobročinné agentury je mediální „neziskovka“ zvaná Internews Network utrácějící téměř 100 milionů dolarů ročně na levicový trénink boje proti dezinformacím a pěstování správného narativu novinářů, aktivistů, neziskovek a influencerů v různých zemích. Její pracovníci si platili honoráře od 200 tisíc po 342 tisíce. Ve spolupráci s ní v roce 2023 desetimilionový „fond pro media“ založila další instruktážní agentura zvaná Global Initiative Partnerhip.

Oblíbenou hračkou USAID je tvorba digitální identity, která umožňuje algoritmicky sledovat všechnu naši internetovou činnost v reálném čase, a po zjištění naší neposlušnosti nás cenzurovat a třeba i připravit o příjem – včetně zablokování bankovního konta.

V roli zkušeného učitele demokracie USAID vypracovala 97-stránkovou učebnici boje proti „vadným narativům“. Vedle nám už známých dezinformací (záměrné lži) a misinformací (bezděké lži) dokument vynalézá třetí formu vadného narativu zvanou „malinformace“. Definiuje ji jako informaci „pravdivou, ale nesprávnou.“

Dokument radí vládám, technokorporacím a reklamním agenturám, jak společně zvládat vadné narativy třemi triky: 1) Regulace internetových platforem a video her s cílem zabránit šíření vadných narativů. 2) Demonetizace nezávislých médií odchylicích se od zavedených narativů. 3) Přesměrování uživatelů od alternativních informací ke schváleným zdrojům, a to tak, aby alternativní zdroje zůstaly nedostupné.

Na vše už máme patřičné algoritmy a AI.

Dokument je korunován instrukcemi, jak dosáhnout toho, aby takový stav internetu byl permanentní. A tady už američtí Demokráté ulitli do tvrdé totality stříhu fašisticko-komunistického. Na steroidech a globálně. Bažícího po věčnosti.

„Doupě radikálních silenců,“ pokřtil Trump USAID a celou ji sakumprask zrušil.

Muskova eliminace mrhání a defraudací postihne celkem 430 státních agentur. Některé se zuby-nehty šprajcují a audity zdržují, aby ještě stihly nějaké stopy vymazat. Mezi ty nejmrhavější patří Ministerstvo zahraničí, kde za Bidena přibylo 19 procent zaměstnanců, Ministerstvo Energetiky (17%), Ministerstvo stavebnictví (13%), Investiční a měnová komise (12%), Agentura na ochranu prostředí (11%).

Analýza médií

K takzvané nevládním, ale státem z daní občanů financovaných vylomenin, můžeme přičíst Poynter Institute for Media Studies, jehož pracovním zadáním je sledování a analýza médií, čili odhalování neposlušných. Ten dostává ročně 1,67 milionů od státní agentury Small Business Administration, 424 tisíce od US Agency for Global Media a 367 tisíc od Ministerstva zahraničí. Tedy celkem od daňových poplatníků nějakých 2,4 milionu.

Jednou z jeho odnoží je International Fact-Checking Network se 170 týmy, jejichž s pracovním zadáním je aktivní „fact-checking“ na zakázku a s ním spojené mezinárodní zaškolení fact-checkerů a organizování fact-checkerských akcí a událostí. Včetně známých triků jak odfinancovávat neposlušná média odreklamováním. Přidružený k ní je Global Disinformation Index, který od roku 2019 špičuje svou černou listinu asi 30 konzervativních médií.

Údajně ekologická na státní rozpočet přísátá neziskovka (určitě založitelná do šanonu „humor“), zvaná Power Forward Communities, dostala od Bidena při svém předložském založení 2 miliardy a do daňového přiznání uvedla celkový příjem 100 dolarů. Její ředitelkou je Bidena vehementně podporující demokratická guvernérka. Co přesně dělá, nikdo neví.

Ministerstvo školství vydávalo 101 milionů na školení diverzity, equity a inkluze s účelem „pomáhat studentům chápat a zkoumat komplexní historie útlatku a vyznat se v oblasti privilegií a moci na bázi individuální i kolektivní“. Což Trumpovi pomohlo pochopit, jak to, že na žáka nejdražší vzdělávání na světě posunulo Ameriku na 40. místo světového žebříčku vzdělanosti, a Ministerstvu zrušil smlouvy s 89 podobnými „dodavateli“, včetně instruktorů „dekolonizace učiva“, s roční úsporou 881 milionů.

Tak tohle Muskovi Dogeové stihli za jeden měsíc. Audity pokračují, americký styl vládnutí se obrací vzhůru nohama: do vstřícnosti k občanům. Myslete si o něm a Trumpovi, co chcete. Jeden můj všeobecně hodně vážený a erudovaný česko-americký kamarád je klasifikuje jako nejnebezpečnější psychopaty naší doby.

Z toho, co už vytáhli z Hlubokého státu na světlo, můžeme odhadnout, kolik několiknásobně nebezpečnějších psychopatů Americe vládlo předtím. A připomenout si, že porazit psychopata dokáže zase jen psychopat. Pro obyčejné smrtelníky je důležité jen to, je-li ten psychopat s námi nebo proti nám. Trump s Muskem nám ukazují, jak se to dělat dá. Teď už nám zbývá jen najít pár „našich“ psychopatů, kteří podobně vymetou s těmi psychopaty, co nám pijí krev, Z Bruselu i tady. Amen.

Psáno pro měsíčník TO.

Australia

Lynette May Rogers

This is another beauty from Tom Marland - food for thought and thought for food

“The true price of power”

Australia has found itself in an almost comical situation when it comes to the price average punters in Australia have to pay for electricity.

Australia is the largest exporter of natural gas in the world.

And yet we pay the highest prices for domestic gas in the world.

Australia is one of the largest exporters of thermal coal in the world.

And yet we pay the highest prices for thermal coal electricity generation in the world.

Australia is the third largest exporter of uranium in the world.

But we don't have a nuclear industry to use those resources at home.

Australia has some of the largest onshore and offshore wind resources in the world.

But we only currently yield less than 1% of those resources.

Australia is 60% desert - has a solar radiance level the highest in the world.

Yet we only harvest less than 0.001% of our solar radiance capacity.

Despite this apathy for utility and the plethora of resources at our disposal - Australia pays the highest price for domestic electricity than any other developed economy on the planet.

And the reason is simple.

We are idiots.

You imagine a fairy tale story where an island exports \$40 billion a year in natural gas and only clips the ticket for \$900 million and yet pays a higher price for gas in the world.

A country not far away sells the same amount of gas yet clips the ticket for \$20 billion a year and their people get their gas for free.

That's not made up - the dipshit island is Australia and the rich one is Qatar.

One ran the 2022 World Cup for soccer for free and the other will run themselves bankrupt for an Olympics in 2032.

But I digress.

Australia produces about 250 million tonnes a year of thermal coal per year.

High grade - low emission - reliable power generation.

90% of that gets exported to south east Asia - mainly China.

We try to use the last 10% but we can't compete on price and most of our coal fired power stations are closed or are so old they should be.

But we've had a big lift in renewables - solar panels and wind turbines.

We have gone from zero renewables in the year to 2000 when everyone was worried about the Y2K bug - to near 40% today when no one was looking. In 2000 Australia's power prices were some of the cheapest in the world.

By 2025 - we are now paying the highest.

And the reason is simple.

We are idiots.

But the cause is not what you may think.

When you get your power bill today it's split into thirds.

The first third is generation - that's coal, gas, solar, wind, diesel, toads on a fire etc.

We can have our arguments about which one is better but at the end of the day it only makes a little difference.

The second third is transmission. That's powerlines and substations and stuff.

What most Australia's don't realise is that Australia's powerline network is one of the largest and yet most inefficient in the world.

We have an inter connected grid stretching from Cairns to Adelaide and all those despot towns in between.

Most of these systems were built in the 1970s and 1980s when Australia built stuff and Cold Chiesel or Dragon was the only choice on the duke box.

These systems are ageing and growing more inefficient.

Most of these systems are government owned.

This means that rather than taking the profits from these grids and putting that money back into these grids - the money has been syphoned off and been spent on more politically appeasing pursuits.

Or used to win elections.

The last third is retail.

Or the profiteering pricks we pay our power bills to.

This is where the smart rats make their money.

Despite wholesale power prices reducing by 40% in the last two years - retail power prices have increased.

And the simple reason for this is simple.

We are idiots.

The Australian electricity retail market is made up of a hand full of dominant players

Origin - 26%

AGL - 22%.

It's owned by Mike Cannon-Brookes' firm, Grok Ventures, which acquired an 11.3% stake in AGL Energy in 2022, becoming the largest shareholder.

Cannon-Brookes just bought a new jet - paid for by your power bills.

Energy Australia - 15%

It's owned by CLP Group, one of the oldest and largest integrated power businesses in the Asia Pacific.

This federal election we will hear a lot about renewables and nuclear.

No one is talking the monopolisation of our electricity retail system because that requires more than a 30 second sound bite.

The problem we have in Australia is not the cost of power generation be it coal, nuclear, solar, wind, batteries or hydro.

If you want to work out the real cost of electricity in Australia.

You have to ask those that are selling it.

And who their mates are who wouldn't have a clue helping them sell it.

<https://www.facebook.com/share/p/1AcZHoK75k/>

NT government settles with Wadeye residents over discriminatory healthcare lawsuit

By Jason Walls

In short:

Residents in Wadeye have agreed with the NT government to settle a class action over what they say were discriminatory healthcare policies in the remote Aboriginal community.

The agreement ends a long-running lawsuit dating back to 2019, after Wadeye man Patrick Cumaiyi claimed he did not receive appropriate treatment following "an incident" involving police.

Residents in the remote Aboriginal community of Wadeye have effectively settled a racial discrimination lawsuit with the Northern Territory government claiming they were unlawfully deprived of adequate healthcare.

As part of the settlement the government has said it would endeavour to increase interpreters, allocate at least two full-time doctors and establish a local dialysis service in the community within three years.

Lead claimant Patrick Cumaiyi filed the first of two lawsuits in 2019 after he was allegedly taken to the local health clinic following "an incident" involving police in 2016, before being deemed "fit to be detained in police custody".

Mr Cumaiyi claimed the consultation lasted just 10 minutes and did not involve interpreters to relay his responses to the nurse, who instead relied on information provided by police.

The following evening, Mr Cumaiyi alleged he was handcuffed and placed in the back of a caged police vehicle which he then jumped out of while travelling at at least 60kph.

The documents claim he was again taken to the clinic for treatment without the assistance of an interpreter, where the interaction was again "based on solely or predominantly" information provided by police.

Later that night, Mr Cumaiyi said he was flown to Royal Darwin Hospital where he was diagnosed with a fractured skull and admitted to the intensive care unit, arguing his earlier treatment was the result of unlawful racial discrimination.

In a second class action filed in 2021, Wadeye residents argued they were provided with a lower level of healthcare compared to other remote centres like Nhulunbuy and Tennant Creek due to the community's significantly higher Indigenous population base.

Unlike those other towns, they argued there was no full-time local GP and no hospital or private medical clinic in Wadeye, while the sole government clinic did not have a permanent doctor on site or "any effective after-hours ambulance services".

At the time, the NT government denied racially discriminating against the residents or that medical and interpreter services in Wadeye were inadequate.

In a defence filed with the court, the government said Mr Cumaiyi had been "ground stabilised" after "recklessly endangering the safety of an aircraft whilst on a police aeroplane" that was taking off from Wadeye.

But both groups withdrew their lawsuits last week on the condition that the government publicly commit to try improving health services in Wadeye, including a minimum "interpreter attendance rate of 85 per cent for the Murrinh Patha language".

In a statement to the ABC, NT Health Minister Steve Edgington said the government was "committed to providing high-quality healthcare in Wadeye".

"We will continue to assess and review health service delivery in Wadeye, and across the territory, to meet community needs," he said.